

తల్లి బడ్డల అనుబంధాల
పుత్రతాలను చేపు
అద్యాత అసాము చిత్రం 'కోదనోట'

నేటికే అణచివేతలో 'గోర్ జాతి'

@Ssb Gera

షామీర్ పేట చెరువుకు వెళ్తే, Wood Sandpiper లు చక్కగా fighting చేస్తూ నాకు భలే భలే ఫోటోలు తీసేందుకు అవకాశం ఇచ్చాయి కాబట్టి. ఇవి పిచ్చుక కంటే కాస్త పెద్దగా ఉండే నీటి పక్కలు. వీటిని waders అంటారు. అంటే, నీటి తీరాల్లో ఉండే పక్కలు. తీరం వెంబడి నాచు లో మేస్తూ ఉంటాయి. చాలా చలాకీ గా తల ఎగరేస్తూ, మెడ పైకెత్తి చూస్తూ ఉంటాయి. ఈ రోజు రెండు పక్కలు యుద్ధం చేశాయి.

-ఎన్.ఎన్.బి.గేరా, 9492922492

@Ssb Gera

గోధుమరంగు పాము

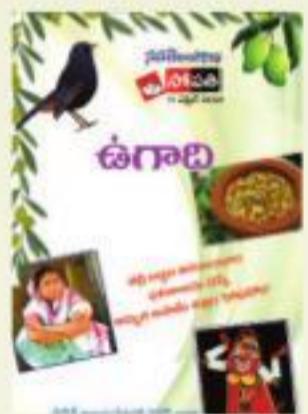
(కథ) : చిత్తలూలి

సత్యనారాయణ 5

వసంత సంతకం (ప్రత్యేక

వ్యాసం) : రాజు వాసిరెడ్డి

మల్లీశ్వరి 8

ఉగాది

(కవర్స్‌స్టోరీ) :

హర్ష నేత్త 10

వెంటాడే వాక్యాలు 13

తల్లిబడ్డల అనుబంధాల

ఫలితాలను చెప్పే

అద్భుత అసామీ

చిత్రం "కోధనోటి"

(ఆమె సినిమా ప్రాణి) : పి.ఐ.ఐ.

14

నెడికీ అణచివేతలో

'గిరి జాతి' :

ఎం.ధర్మానాయక్

17

నెమలీక

20

గచ్ఛామీ.. (చిన్న కథ) :

శ్రీనివాస్ సూఫీ 22

పిడకేపి 24

సమీక్ష (విజయవాడ

సందర్భం) 25

ఈ వారం కవిత్వం (తెలు

కాగితం, వందేమాతరం) 26

వెంటాడుతున్న వైరస్?

అంతరంగం

ఈక సంవత్సరం గడిచిపోయింది ఈ కరోనా మనల్ని వెంటాడటం మొదలుపెట్టి. మధ్యలో కొంత తగ్గుముఖం పట్టినట్లు కనపడ్డా, ఇప్పుడు తిరగబెట్టింది. ప్రపంచమంతా ఎంతో అల్లకల్లోలం చెలరేగింది. లక్షల మందిని కబించింది. కోట్లుది మందిని మానసిక, ఆర్థిక క్లోభకు గురిచేసింది. చాలా చాలా పారాలనూ బోధించింది. అయినా గుణపారాలు తీసుకునేందుకు మనం సిద్ధం కాలేదు. దారీ తెన్నా లేని, దిక్కు మొక్కు లేని జీవాల్లు ప్రజలు తల్లడిల్లి పోవడాన్ని మనం చూస్తున్నాం.

వెంటాడుతున్నది వైరస్ అని మనం సాధారణంగా అనుకుంటాం. కానీ ప్రకృతి అసమతుల్యత నుండి అనివార్యంగా జనించిన వైరస్ తన సహజ విస్తరణలో భాగంగానే వ్యాప్తి పెరుగుతున్నది. ఇప్పుడు చర్చించాల్సింది దాన్ని ఎదుర్కొవడంలో, దాని బారిన పడకుండా ఉండడంలో మనం చూపుతున్న శ్రద్ధాస్తులు, వ్యాపోలు ఏమిటన్సుది మన ముందున్న ప్రశ్న. తరతరాలుగా మానవ సమాజాన్ని నియంత్రిస్తూ, అనేక నియమ నిబంధనలతో పరిపాలిస్తున్న పాలనా కర్తలు, ఇప్పుడు నిర్వహిస్తున్న బాధ్యత గురించి చర్చించాల్సిన సమయం వచ్చింది. వైరస్ మూలంగా వచ్చే శారీరక కష్టాలకంటే పరిపాలకుల ఆలోచనలే ప్రజలను నిజంగా అనేక ఇక్కట్లకు గురిచేస్తున్నది. ప్రజల పట్ల బాధ్యత వహించగల పాలకులు కొరవడటం వల్లనే అనేక ప్రమాదాలు జరిగిపోతున్నాయి. ప్రాణాలు కాపాడుకోవటం అత్యంత ముఖ్యమైన విషయమే. కానీ, ప్రాణంతో పాటుగా బతుకును కొనసాగించటమూ సవాలుగా మారిన సందర్భంలో పరిష్కారాలను ఎవరు సూచించాలి. లక్షలాది, కోట్లుది ప్రజల జీవన్సురణి సమస్యగా బతుకుబండి లాగటం మారినపుడు ఏ ఒక్క ఆశనూ, భరోసానూ అందివ్యాలేని వ్యవస్థ ఎందుకు?

ఒకవైపు వేలాది మంది రైతులు తమ సమస్యను పరిష్కరించమని ఐదు నెలలుగా రోడ్డుపైనే నివసిస్తూ ఆందోళన చేస్తున్న వారి గురించి ఆలోచించలేని నేతలూ ప్రభుత్వాలూ, సేవకులూ మనకెందుకు! ఒకవైపు ప్రకృతి విలయ తాండవమాడుతున్న వేళ కార్బూకుల హక్కులను కాలరాసి దోషిడి శక్తులకు దోచిపెట్టే సేవాతత్త్వరులు పాలకులుగా వుండడం వైరస్ కన్నా అత్యంత ప్రమాదకరమైనదిగా కనపడుతున్నది. ప్రజలకు బతుకుదెరువు ఒక సవాలు. దీనికి మార్గాన్ని చూపినవాడే నిజమైన నాయకుడు, పాలకుడు. కానీ ఆపద సందర్భాన్ని కూడా తన ప్రయోజనానికి, అధికార బలానికి ఉపయోగించుకోవాలనే ఆలోచన కరోనా కన్నా విషటుల్యమైనది.

ప్రజల ఆరోగ్యాలు, ప్రాణాలకన్నా వ్యాపారుల ఆదాయాలు, లాభాలు ముఖ్యంగా మారింది. రాజకీయాలు, అధికారం చేజిక్కించుకోవడమూ అందుకోనం వేయాల్సిన ఎత్తులు, జిత్తులు వీటిపైన ప్రధాన దృష్టి పెట్టిన పాలకులు, ప్రజా ఆరోగ్య వ్యవస్థ గురించిన చర్చను తీసుకువచ్చిందా? విషటుల నుంచి ప్రజలు ఎలా బయటపడాలి. ప్రభుత్వం ఏం చేస్తే సవాళ్లను ఎదుర్కొపుచ్చు అనే విషయాలను, ఎన్నికల సందర్భంగా కానీ రాజకీయ చర్చ సందర్భంగా కానీ మాట్లాడిందా? లేదు. రెండు వేల కోట్లు కావాలి వాక్సిను ఉత్పత్తిని పెంచటానికిని కంపెనీలు విజ్ఞాపి చేస్తున్నా, పట్టించుకోని ప్రభుత్వం వేల కోట్లు ఎన్నికల్లో గెలవటం కోసం భిర్య చేసింది. వేల కోట్ల రూపాయల విలువైన ప్రజా ఆస్తులను ప్రయివేటు వ్యక్తులకు కట్టబెడుతూ ప్రజా సంక్షేమాన్ని, ఆరోగ్యాన్ని నిర్దక్కం చేసింది.

దాని పర్యవసానంగానే నేడు ఉపద్రవం తిరగదీసింది. ప్రజల పట్ల బాధ్యత లేని పాలనాధిపతుల ఫలితంగా అనేక ఇబ్బందులు ఎదుర్కొంటున్నారు ప్రజలు. వెంటాడుతున్న వైరస్ కనబడినా నిజంగా వెంటాడేది పాలకులే. వారి విధానాలే...!!

'దింగ' చిత్రంలోని
'కాష్టారీ కాగిలిస్తే' పాటకు పేరడీ
రచన : వేటూలి

పల్లవి : మూతిముయ్ ముక్కముయ్
ముస్గవెయ్ వెయ్ వెయ్
మూతిముయ్ ముక్కముయ్
ముస్గవెయ్ వెయ్ వెయ్
కరోనా కాగిలిస్తే ఏం చేస్తావో
పూహోన్ మాయ చేస్తే ఏహోతావో
కంగారు పడ్డే ఎట్టా బంగారమా
లైఫ్ అంటే కూడా ఇంత అలసత్వమా
(మూతిముయ్)

చరణం : తాకంగానే అంటైసోకే
కొత్త ప్రైనే వచ్చే, గుమిగూడామంటే
అల్లాడి పోతామే అందరం
బాణామతి కాదిది, ప్రాణాల్తై పోతాయి
ఉన్న మనిషి పోయాక, మందు మాకో దేనికి
ఓ..... ఇంతి బంతి పూబంతి
ఓ..... శాల్తీ శాంతి ఓం శాంతి
చీనా, చైనా, చచ్చొనా
వైరస్, వైరల్, ఏదైనా
కిల్లర్, కిల్లర్, కిల్లర్, కిల్లర్
(మూతిముయ్)

చరణం : తుమ్మంగానే తప్పిపోదా
యాంటే బ్యాకీరియల్, హండ్ సానీటైజర్
చేతట్టుకొవాలి ఎప్పుడూ
చేతబడి కాదిది, కోడిరోగం కాదిది
శృశానాల వీధుల్లో, కోవిడిచ్చే విడిదిది
ఓ..... నారీ ప్యారీ వయ్యారి
ఓ..... కాద్రా కాళి కంకాళి
చేసోర్కోవిడ పరీక్ష
పాణ్ణివో నెగ్గివో నిరీక్ష
కిల్లర్, కిల్లర్, కిల్లర్, కిల్లర్
(మూతిముయ్)

-డా. బి. బాలకృష్ణ, 9948997983

సోపతిపై మీ స్వందనలు sopathisunday@gmail.comకు పంపించండి.

మాన శంఖం

మాటల తేనెలు పూసి
మెత్తగా కోసే ప్రయత్నం
ఉపమానాల వెన్నెలలు పరిచి
శ్రమ దోహిడి చేసే వైనం...

సూరీడికి హరతి పట్టి
కోడి కూయకముందే
ఇల్లా వాకిలిని దిద్దే ఇల్లాలి
బతుకంతా మౌన సాగరం

గగన వనంలో వెలుగు కిరణమని
భువన తలం పై సహన దీపమని
మెల మెల్లగా కరిగించి కబళించే
కళామయ నాటకం

కలికి కనుల పుటలలో కదిలే
నిశ్శబ్దాక్షర నిర్వేదాన్ని చదువు
ముదిత హృదయ గగనంలో
మౌనంగా ఎగ్గే వేదనా
విహగాలను చూడు....

శతాబ్దాల జీవన గమనంలో
తరువై ఒదిగి హిమమై కరిగి
ప్రేమామృతం పంచే
తరుణి కథలో
విషాద వీణా తంత్రుల కన్నీటి
స్వరమేమిటి?

హిమ దీపంగా సుమ గీతంగా
పరిమళాలు పంచే
పడతి మనసులో
వేల వేల మౌన శంఖాలు
వేకువ కే కశలను అద్ది
రాతిరికే మెలకువలను నేర్చు
నెలత కంతాన గరశ తిమిరాలు

- వెల్పుల జయపాల్ రెడ్డి, 9441168976

కథ

ఎప్పటిలాగే కానుగు చెట్టు నీడలో మండువా యమ సందడిగా వుంది. పొలానికి పోయే కూరీలు, పక్కనే కంచెలో పశువులు మేపుకునే కాపరులు, గొరెజీవాలను మల్లేసే గొల్లలు, ఎండలో పొద్దంతా కళ్లుంచి కాస్త సేదదీరేందుకు ఒక ముంత కల్లు తాగుదామని వచ్చిన శ్రమ జీవులతో కోలాహలంగా వుంది. చెట్టు నీడలో ఒక రాయి మీద కూర్చున్నడు రవి. కొద్ది దూరంలో నేలమీద గొంతుక్కూర్చుని వున్నాడో పెద్దాయన. వయసు యాభై లోపే వుంటది. కానీ కష్టం తెచ్చిన వయసేమో మనిషి అరవై సంవత్సరాలు పైబడిన వాడిలా కనిపిస్తున్నడు. తలకున్న రుమాలు విప్పి చెవిలోంచి తీసిన బీడీ చేత్తో పట్టుకుని రవి దగ్గరకొచ్చిందు.

“అగి పెట్టే వుందా సారూ?” ఆశ్చర్యపోయిన రవి, “నాకలవాటు లేదు పెద్దయ్యా” అన్నడు. వెనక్కి తిరిగెళ్లి తన కల్లు ముంత, తను తాగే మోదుగాకూ

గోధుమ రంగు పాము

ఈ పాము పల్లెలకు సుతా పాకుతా వుంది. ఒకప్పుడు నగరాలూ, పట్టణాలలోనే యువతపై బుసులుకొడుతూ విషం చిమ్ముతూ వుండెడి. రవి కూడా తృటిలో పాము కాటు నుంచి తప్పించుకున్నవాడే. వాళ్ల అమ్మానాన్నలు కాస్త చదువుకున్న వాళ్లయి వుండి కొడుకుపై నిఘూ పెట్టింద్రు. పిల్లలన్నంక వాలిగ్గాడ కొంచెం స్వేచ్ఛనియ్యాలే. ప్రతిదానికి అనుమానిస్తే ఎట్లా? వాచ్ డాగీలా వెంటపడితే ఎట్లా? అని నిఘ్నారమాదిన వాళ్లా వున్నరు. అయినా రవి తల్లిదండ్రులు ఇవేమీ లెక్క చేయలేదు. నిఘూను పెంచింద్రు. దొంగను పట్టింద్రు. లిపుజిలిటేప్స్ నెంటర్లో ఓ ఆరునెలలు ఉంచినంక కోలుకుని మనిషైందు రవి. కాస్త ప్రశాంతత కోసం పల్లెబాట పట్టిందు. పాము తన ప్రయాణ దిశ మార్చుకుంది. ఎక్కడికెళ్లనా యువతే దాని లక్ష్మం. అదే పాము కాటేసిన పల్లెలోని తన బాల్యమిత్రుడు సంగతేందో తెలుసుకుని విషం వొళ్లంతా పాకి ప్రాణాలు హాలించక ముందే కొన్నిలింగిచ్చి కాపాడుదామని ఊరి బయటే కల్లు మండువాలోకి అడుగుపెట్టిందు రవి.

- చిత్తలూరి సత్యనారాయణ, 8247432521

తెచ్చుకుని రవి దగ్గర కూలబడ్డడు పెద్దాయిన.. “ఏమనుకోకు బాబయ్యా. నీడుందని ఇక్కడ కూకున్నా” అని రవి వైపు చూసిందు.

“ఫర్వలేదు పెద్దయ్యా!” అంటూ చేతిలోకి ఓ కానుగాకును తీసుకుని దాని ఈనెలు పరిశీలిస్తా అతన్ని ఓ కంట గమనిస్తున్నడు రవి. బీడీని చెవిలో దోషుకుని, భుజమ్మీది తువ్వాలతో కళ్లు తుడుచుకున్నడు పెద్దాయిన. దేనిగురించో బాధపడుతున్నడనిపించింది. కానేపు శూన్యంలోకి చూసిందు. కానుగు చెట్టు ఆకులను పరిశీలిస్తా ఒక నిమిషం గడిపిందు. ఒక చేత్తో మోదుగాకును తీసుకుని దాన్ని కాలి పిక్కకి పైకీ కిందకీ రాసిందు. అదే చేత్తో ఆకును ఊప్పులా మడిచిందు. మరోచేత్తో కల్లు ముంతను పైకి లేపిందు. నోటికి ఆనించుకున్న ఆకులోకి కల్లు వొంపుకుంటా మెల్లగా తాగిందు. ఒక దమ్ము పట్టినంక ముంత కిందపెట్టి తువ్వాలు అంచుతో మూతి తుడుచుకున్నడు. ఆకును పక్కనే వున్న కానుగు చెట్టు మొదట్లో వుంచిందు. పెద్దయ్య కళ్లోంచి నీళ్లు బొటబొటూ కారుతున్నాయి.

“ఏమయ్యింది పెద్దయ్యా? ఏదైనా గుర్తుకొచ్చిందా?” అడిగిందు రవి. అంతే! అతని దుఃఖం కట్ట తెగిన చెరువయింది. వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్నడు. “అయ్యా గంతగనం ఏడుస్తున్నవేంది పెద్దయ్యా? ఏమయ్యిందో చెప్ప” మల్లు అడిగిందు. నా కొడుకును తలుసుకుంటే దుఃఖమాగుత

లేదు. నాకు మందు గూడా అల్సాటు లేదయ్యా? మావాడు పోయినకానుంచి వాడు లేని బాధను మరిచి పోవటానికి తీసుకుంటున్న ఇట్లనే కొనసాగిస్తే మా వాడిని తలవటానికి కూడా నేనుండనని డాకబేరు వార్షికిచ్చిండు సుతా. ఎంత ప్రయత్నించినా నా వల్ల కాలే. ఆ పిచ్చి మందైతే మానేసిన. మరీ తట్టుకోలేనపుడు మాత్రం ఈ మందువకాడికొచ్చి గింత కల్పుబోట్టు తాగి, నీలాంటోళ్ళ దగ్గర నా కొడుకు గోడు ఎల్ల బోసుకుంటాను బాబయ్యా. కొడుకు అన్న పదం తన్నోటి వెంట రాంగే మల్లా పొగిలి పోగిలి వచ్చింది దుఃఖం. తువ్వాల నోటికడ్డం పెట్టుకుని ఆపుకునే విఫలయత్తుం చేస్తున్నదు.

“ఊరుకో పెద్దాయనా. ఏడవకు” అంటూ భుజమీదు చెయ్యేస్తి ఓదార్థిండు రవి. చుట్టూ మందువకాడ జనం ఎవరి సందడిలో వాళ్ళనురు. ఈ పెద్దాయన బాగోతం రోజూ చూసేదేలే అన్నట్లుంది వాళ్ళ వాలకం. “నన్నోంపమంటవా పెద్దయ కల్లూ?” ముంత అందుకోబోతూ అన్నడు రవి. “అయ్యా దొరా! నీ కాళ్ళ మొక్కుతా. తప్పయ్యా! మీలాంటి సదువుకున్న పెద్దోళ్ల నాకు కల్గింపితే ఎట్లయ్యా! నేనోంచుకుంటాలే!” అని వారించిండు. కొడుకు ముచ్చట అరంబించిండు.

“దొరా! నా కొడుకు అచ్చం నీలెక్కనే దొరోతిగి ఉంటడయ్యా నీ మీద ఒక పిడికెడు ఎత్తే వుంటడు. దొరజామ పండయ్యా నా కొడుకూ. అయ్యా! నా తలరాత. ఏంజెప్పునయ్యా నా కొడుకు గురించీ?” రెండు చేతులతో తలబాదుకుంటూ మల్లా ఏడుపందుకున్నడు. రవి కళల్లోనూ నీళ్ల చిప్పిల్లినయి. భుజం తట్టి అనునయిన్నూ “కాస్త ధైర్యం తెచ్చుకో పెద్దయ్యా! మన చేతుల్లో ఏమంది? ఆ విధి ఎంత తలుచుకుంటే అంత” వేదాంతం పలికిండు. కాళ్ళ కొంచెం దగ్గరికి ముడుచుకుని మరోసారి కురుస్తున్న కనీళ్లను తేటగా తుడుచుకుని రవి వైపు చూసిండు పెద్దయ్య.

అయ్యా! మా వాడు ఎట్లా సచ్చిపోయిండో కూడా అంతు చిక్కకుండా వుందయ్యా. చదువులో కూడా ఫస్టు మా వాడు. డిగ్రి గా గుట్టకాడ పెద్ద కాలేజిలనే చదివిండు. డిగ్రి అయినంక ‘ఊరుకో పెద్దాయని పెద్ద కాలేజిలనే చదివిండు. డిగ్రి అయినంక అంటే సరే కొడుకూ అని నల్లగొండలనే మల్ల రూం తీసుకుని సదువే ఏర్పాటు కల్పించిన. ఎప్పుడూ సదుపు దాసే వుండేదయ్యా నా కొడుక్కి. రెండు మూడు పరిచులు రాసినా ఊరుకోగం రాలే.

ఒసారి బోనాల పండక్కేమో ఇంటికొచ్చినపుడు ఏదో బాధ కొట్టొచ్చినట్టు కనబడింది ఆడి మొకంల. “ఏమైంది కొడుకూ ఎందుకట్టున్నవ్? ఊరుకోగం రాట్లేదని బాధపడుతున్నవా? ఏం గాదులే బిడ్డా! నీకేందిరా నువ్వు దొరవ. మీ తాత సంపాయించిచ్చిన రెండెకరాల భూమిని ఆరెకరాలు జేసిన. రెండెకరాలు చెల్లె పెల్లికి పోంగ, నీకొక్కడికే ఇంకా నాలుగెకరాల భూమి వుంది. నీకేం తక్కువ కొడుకూ. పోయిగా ఎవ్వరికి కౌలుకిచ్చున్నా నాలుగు పుట్ల పడ్డంటే నీ ఇంట్ల తీసుకొచ్చి పోస్తరు. దొరోతిగి బతుకోచ్చు. నీ ఊరుకోగం పాసున దండు. వస్తెంత రాకపోతెంత బిడ్డా. నా రెక్కులు సల్లగున్నన్ని రోజులు నీకు సావు లేదు బిడ్డా. నేను, అమ్మ కాలంగూడి బోయినంక

గూడా ఈ నాలుగెకరాల భూమితో నువ్వాయిగ బతుకోచ్చు. ఊరుకోగం ఊరుకోగమని నీమనను పాడు జేసుకోక కొడుకూ” అని ఎంతో నచ్చజెప్పినయ్యా ఊ అన్నే ఆ అన్నే కొడుకు. దేని గురించో బాధపడుతున్నడని అర్థమైంది. ఏందో ఆళ్ళమ్ముని గూడా కనుక్కోమని చెప్పిన. నా దగ్గరేదన్న దాసినా ఆళ్ళమ్ముకు మాత్రం అన్నే జెపుతడు నా కొడుకు. మా ఇంటిదాన్నిశారిస్తే ఏది లేదని చెప్పింది. మల్లూ నల్లగొండకు బోయిండు. ఏదో బాంకు పరిచ్చ రాస్తా ఫీజూ గట్టా ఓ మూడేలు గావాలెనమ్మా నాయిన్నడిగియ్య అని వాళ్ళమ్మతో చెపితే ఓ మూన్సేళ్ళ కితం పంపిచ్చిన్నయ్యా. నెలకో రెన్నెళ్ళకో ఇంటికొచ్చి పోతనే వుండెటోడు. వాళ్ళమ్మను జూడంది వుండడాడు.

ఒకసారందుకో మూడు నెళ్ళయినా ఇంటికొస్తులేడు. పోస్త అడిగితే పరిచ్చ కోసం చాల సీరియస్గా సదుకుంటన్నానమ్మా. వచ్చేనెల మొదటి వారంల పరీళ్ళ వుంది రాసినంక వస్తునే అని చెప్పిండట పోస్త ఆళ్ళమ్మతోని. “పోనీలేవే సదుకోనీయి. పోను జేసిగూడ ఆన్ని ఇబ్బంది పెట్టుకు” అన్నానయ్యా నేను సుత మా ఇంటిదానితో. మల్లో నెల గడిసింది. బోనాలైపోయినంక దసర పండగ ముందల్నో ఏమో ఇంటికొచ్చిండు. ఆ రోజు నేనేమో పత్తి సేస్త కలుపు తీపిద్దామని కూలోళ్ళను తీసుకుని మా బాయికాడికి పోయిన. బువ్వాళ్ళకో ఏమో “నల్లగొండనించి నీ

కొడుకొచ్చిండయ్యా. బాంకు పరిచ్చ బానే రాసిండటగనీ, ఇంకో పరిచ్చేదో వుండట. అది గూడ రాయాల్చుట. ఇంకో రెండు వేలు కావాల్చుంటుండు. అన్నదయ్యా మాయామే.”

ఆడొచ్చిండని తెలవగానే ఎమ్ముట్టే ఇంటికి బోయి కొడుకును సూడాలెనని పానం గోట్లుకులాడింది. నేను లేకపోతెనేమో ఈ కలుపు పని ఎక్కడిదక్కడ్నే ఆగిపోయెటట్టుంది. ఏం జేయాలే? అనుకుంటా, “ఈ పూట వుండి పోమ్మునాదే! అంత తొందరేముంది?” అన్న మాయామేతో పోస్త.

“ససేమిరా ఎళ్ళల్చిందే నల్లగొండకు ఈ రాత్రి” అన్నడటయ్యా మాయామేతో.

మల్లూ దుఃఖం ఆగలేదు పెద్దాయనకు. ఒక నిమిషమాగి చెప్పుడు ఘరూ జేసిండు.

ఆ పత్తి చేను పాడుగాను. పంట పోతె పోయిందని ఉన్నపలంగా ఇంటికొచ్చినా నా కొడుకు నాకు దక్కెటోడయ్యా ఆ రాత్రి. నా కొడుకు నాకు దక్కెటోడు. పెద్దాయన కంరం మల్లూ గద్దదమైంది.

“ఆ రాత్రి ఏం జరిగిందీ?” ఆస్క్రిగా అడిగిండు రవి.

ఆ రాత్రి ఏం జరగలేదయ్యా. ఎళ్ళటపుడు మాత్రం

మాయామె రెండేలు చేతుల పెట్టి, “బ్రదం కొడుకా! ఆ ఫీజు కట్టినంక మళ్లె ఎంటనే ఇంటికి రా బిడ్డా! లేదంటే మీ నాయినను కలువకుంటనే పోతుంటివీసారి.” అన్నదట. అప్పుడు మాత్రం మా వాడి కళ్లనిండా నీళ్లు చూసిందట మాయామె. “అయ్యా కొడుకా! ఎందుకేడుస్తున్నవురా? ఏమైంది బిడ్డా?” అనడిగిందట బాబుగోరూ మా ఇంటిది.

“ఏం లేదమ్మా! ఊరుకూరికనే నాకు ఏడుపొస్తుందే. అంతలోనే కోపమొన్నుందెందుకో. ఈ జీవితమెందుకు అనిపిస్తుంది శానాసార్లు. అంతా పిచ్చి పిచ్చిగా అనిపిస్తుంది. సిగరెట్ తాగినపుడు మాత్రం హాయిగా వుంటుందే అయ్యా” అన్నదట.

అదిరిపోయిన మాయామె, “ఏందిరా నువ్వునేది!? సిగరెట్? ఎప్పట్టించి? నాయినకు చెపితే ఇంకేమన్నా వుందా? నీ వీపు విమానం మోత మోగిస్తడు. సదువుకోరా అని పంపిన్నే

మూడ్రోజుల కితం ఇంట్లకల్లి దొరలా పోయిన కొడుకు రైలు పట్టాల మీద ముక్కలై కనిపించిందు. ఈ ముసలి జీవితాలకు జీవితాంతం తీరని దుఃఖాన్ని మిగిల్చిండయ్యా! తీరని దుఃఖాన్ని మిగిల్చిండు.

గిట్టాంటి చెడు అలవాట్టేందిరా తండ్రి? సదువోద్దేమెద్దు! ఈ పాట్చు ఇంటి పట్టే ఉండిపో. మా కళ్లముందు పడుంటే ఏ కలో గంజో తాగి బతుకొచ్చు. ఎవడి సావాసం పట్టినపురా నాయినా? మన వంశంలో మీ తాతల దగ్గరినుంచి ఎవరికైనా సుట్టో, బీడో, సిగరెట్ తాగే అలవాటుందా? అట్టాంటిది నీకేందిరా ఈ దయ్యం బట్టింది?!?” అని బాగనే కోప్పడ్డదటయ్యా!.

నాగ్గాడా మానెయ్యాలనే వుందే.. ఈ ఒక్కసారికమ్మా. నాయినకు చెప్పకు. నా మీదొట్టే! ఇగ మల్ల మనూరొచ్చిన కానుంచి సిగరెట్లు మానేస్తనే. ప్లీజమ్మా! మా అమ్మవు కదూ! అని బతిలాడుకుని బ్యాగు తీసుకుని నల్లగొండ బాటు బట్టిండయ్యా మావోడు ఆ రాత్రే.

నా పానం ఆగక పొద్దుగాలనే ఫోన్ జేసినం కొడుకుతో మాట్లాడుడామని. ఎంత చేసినా ఫోన్ రింగయితలే. కవరేజి ఏరియాల లేదని చెబుతుంది. సరే! సిగ్రూస్టలేదేమోలే అనుకుని సరిపెట్టుకున్నం. మల్ల అమ్మటాళ్లపుడు గొర్రె జీవాలు దోలుకుని బాయికాడికి బోయెటపుడు మల్ల ఫోన్ జేసిన. మల్ల గట్లనే రింగయితలేదు. ఫోను మోగని పతిసారి నాకెందుకో అనుమానం పెద్దది కాసాగింది. ఇక లాభం లేదని ఆడి స్నేహితులకు ఫోన్ జేసినం. ఆడితో పాటు రూంలో వుండెటోళ్లిద్దరికి ఫోన్ జేస్తే, ఒక పిల్లోడి ఫోన్ కలిసింది. ఆత్మతగా ఆరా తీస్తే, “ఏదో పరీక్ష ఫీజు కట్టల్నిని పొద్దునే బయటికి పోయిండంకుల్ మీవోడు.” అన్నడు

మనసేదో కీడు శంకిస్తోంది. ఎటూ పాలు పోవటం లేదు. ఒకటే తొక్కులాట. కొడుక్కేమన్నయిందా? అని మా ఇంటిది

నేను చెరో దిక్కు కూర్చుని గుండెలవిసేలా ఎడుపంచుకున్నం. చుట్టుపక్కలోళ్లు “ఏమైంది శివయ్యా? మగ పిలగాడు వాడేడకిబోతడు? ఫోన్ చార్టింగిట్లయిపోయిందేమో రూంకు చేరుకున్నంగ అడే చేస్తాడ్ ఫోన్. అడైర్యపడకుండి. మీవోడికేంగాద్దే.” అని ఇరుగుపొరుగు ఓదార్చబట్టింపు. ఆ రాత్రి ఎంత పయత్తుంచినా నిద్రబట్టే. మా ఇంటిది నేను తప్పిపోయిన బిడ్డ కోసం తన్నకులాడే ఆవుపెయ్యాల్లా ఇంట్లో ఆ మూలకూ ఈ మూలకూ తిరుగుతూ వుండి పోయినం. తెల్లగా తెల్లారింది.

రానే వచ్చింది కబురు. మనసు శంకించిన కీడు నిజమైంది. ఈ పోలీసాయన పొద్దున్నే మాయింటికొచ్చిందు. “బోనగిరి ఊరుబయట రైల్సే ట్రాకు మీద ఎవరిదో వయసు పిలగాడి మృతదేహం ముక్కలు ముక్కలై పడివుందట. ఒక వేళ, మీ వాడి....,” పోలీసాయన మాట పూర్తయిందో లేదో, బోరుబుమని ఏడుస్తూ గుండెలు బాధుకుంటా, దేవుడా ఆ మృతదేహం మావాడిది కాకూడాదు. ఏములకొండ లచ్చిమి నర్చిమ్మ సామీ! ఆ శవం మావోడిది కాకుండా సూడు తండ్రి! నీ కొండకొచ్చి వెయ్యే కొబ్బరి కాయలు కొట్టి మొక్క తీర్చుకుంటం తండ్రి! అని మొక్కకుంట బస్సుల వడ్డం. నేనూ, మాయామె గుండెలు బాధుకుంటా ఎట్లా పోయినమో తెల్పుడు. పాయె బోనగిరి రైల్సే ట్రాకు మీదకు చేరుకునే సరికి అక్కడి దృశ్యాన్ని చూసి ఒక్కసారిగా మా గుండెల మీదనుంచి వంద రైళ్లు ఉరికినట్లు చెప్పలేని గోస. ఏడ్డీ ఏడ్డీ కళ్లలోని కస్టిషన్నే ఇంకిపోయినయ్యా. మాయామె పిచ్చివై సామ్మస్తలై రైలు పట్టాల మీదనే కొడుకు మృత కశేబరం వడ్డ పడిపోయింది. ఏం జరుగుతుందో అర్థం గాల్చేదు.

ఎవరో ముఖం మీద నీళ్లు చల్లి మాయామెను స్ఫూర్హలోకి తెచ్చే ప్రయత్నం చేస్తున్నరు. నేను పురాగ బేవోస్తోయిన. ముక్కలైన దేహన్ని ఒకచోట చేర్చి శవం మావాడిదేనని పోలీసులు ధృవీకరించింద్రు. పోస్తుమార్చం నిమిత్తం ఆస్పిటల్కి తరలించింద్రు. మూడ్రోజుల కితం ఇంట్లకల్లి దొరలా పోయిన కొడుకు రైలు పట్టాల మీద ముక్కలై కనిపించిందు. ఈ ముసలి జీవితాలకు జీవితాంతం తీరని దుఃఖాన్ని మిగిల్చిండయ్యా! తీరని దుఃఖాన్ని మిగిల్చిండు.” పెద్దాయన గుండెలవిసేలా ఏడ్చిందు.

“యాక్కిడెంటా పెద్దయ్యా? లేదా ఆత్మహత్యా?” అడిగిండు రవి దీర్ఘంగా నిట్టార్చి.

పోలీసుల విచారణలో ఆళ్లేదో చెప్పారయ్యా నాకర్ఢం కాలేదు. ముక్క చీముకుంటూ కళ్లొత్తుకుని, తువ్వాలని తల మీద కప్పుకుని పెద్దాయన గొంతు విప్పించు మల్లా.

ఆ సిగరెట్లే, అని పానాలు తీసినయటయ్యా..!

“సిగరెట్లు? అడెట్లు?” అర్థం గాక ఆశ్చర్యచక్కిత్తుడైందు రవి.

ఏవేవో మాటలు చెప్పి మా ఇంటిదాన్ని ఒప్పించి నా దగ్గర తీసుకుపోయిన పైసలన్నే పెట్టి సిగరెట్లు తాగటానికి అలవాటు పడ్డదటయ్యా. అదేదో తెల్ల పొడరోతిగ పుంటదట గదా! చేతి మీద ఏసుకుని సిగరెట్లు

తరువాయ 12లో...

వసంతం- ఈ పదమే ఒక అనందజీల.
 కాలపు రాసహోల. వద్దనలేని రసడీల, మొత్తంగా
 వసంతుని లీల. అనుగు పెంచే ఆమని ఇష్టాన్ని
 హృషిగా, హృషిగా పంచే ఇష్టము అని, బుతి అని,
 బుతుపతి అని, విరాళి పెంచే కామము, కామ
 సభము అని, కుసుమాలకు నిలయమైంది కనుక
 కుసుమాకరము, పుష్టికరము అని,
 పూవులొచ్చే కాలం కనుక కుసుమా
 గమము అని, శరీరానికి
 సుఖమందించేది కనుక క్షిపణ్ణువు అని,
 ననలు ఎగేనే కాలం కనుక ననకారు అని,
 బంధాలలో బంధించేది కనుక
 భాంధఫముఅని, పికములానందించే కాలం
 కనుక పికానందం అని, పూవులు పూసే మాసం
 కనుక పుష్టమాసము, పుష్ట
 సమయం అని పూలు గుబాళించు
 కాలం మదమనందించే కాలం
 కనుక మదనము, మధువు,
 మాధవము అని, మల్లెలు పూచే
 కాలం కనుక సురభి అని... - ఇలా అనేక పేర్లతో
 పిలువబడుతుంది టీనినే వసంతం అని వాసంతం అని
 అంటారు

- రాజు వాసిరెడ్డి మల్లిశ్వరి

వసంత శోభ గురించి మన పూర్వకపులెందరో తమ
 ప్రబంధాలలో కావ్యాలలో ఎంతో గొప్పగా వర్ణించారు. భర్తపరి
 సుభాషితాలలోను ఈ బుతువర్ణన అధ్యంగా చేయబడింది.
 ఈ బుతువులో ఇలా అలా అంటూ ప్రకృతి అందాలు, జీవుల
 మానసిక శారీరక ప్రవృత్తులలో కలిగే మార్పులు మొదలైన
 విషయాలు చెప్పారు. ఇలా ఎన్నో విషయాలు చెప్పిన కవులు
 వసంతం అంటే ఏంటి అని నిర్వచించ లేదు. ఏతే అలా
 వసంతాన్ని నిర్వచించిన గుంటూరు శేషేంద్ర శర్గుగారి
 మాటలలో వసంతం గురించి ఏం చెప్పారో చూద్దాం. ఆయన
 రచనలోని ప్రతి పార్శ్వం కవితాత్మకమైనదే. అద్భుతమైనదే
 ప్రకృతి ప్రేమికుడైన శేషేంద్ర వసంత బుతురాగం
 విలక్షణమైనది, వినూత్మమైనది.

మనిషి వసంతాన్నిష్టానించటం, ఆస్వాదించటం ఉ
 ణత్వంలా జరుపుకోవటం మనకు తెలుసు. కోయిల కూత
 వినగానే వసంతమొస్తోందంటూ, చైత్ర మొస్తోందంటూ
 అనుకుంటాం మనం. వసంతమొస్తోందంటూ తెలుపుతుంది.
 కనుకనే కోకిలను వసంతఫోషి అని అంటారు. వసంత
 మొస్తోందనగానేఏం జరుగు తుందనే విషయాన్నే శేషేంద్ర -
 చైత్రమాసపు గాలి వీచిందో లేదో చెట్లు పూలు పూయటానికి

ప్రత్యేక వ్యాసం

నిర్ణయించు కున్నాయి. పూలు
 పెదవులు విప్పాయి పుప్పాడి
 ఓ ఎ ా నొ య ల న ౦
 వినిపించడానికి... అంటూ
 సెలవిచ్చారు.

చెట్లను పూజించటం
 మనకు తెలుసు. పూజింపబడే
 ప్రతిచెట్టు పవిత్రమైనదే.
 పవిత్రమైన ఆ చెట్టును దేవాలయంతో

వసంత సంతకం

పోల్చారు. ఎగిరే పక్కల్ని దేవతలుగా చెప్పారు శేషేంద్ర.
 నిన్నటిలాగే ఇవాళ, ఇవాళలాగే రేపు అని అనుకునే జనం
 'వసంతం వచ్చింది, వెళ్ళింది' అని అనుకుంటారు. దానికేమీ ఒక
 ప్రత్యేకతను ఆపాదించరు. ప్రత్యేకమైన ఆనందాన్ని
 అనుభవించరు కొండరు. కానీ శేషేంద్ర - వసంతం అంటే
 మజాక్ కాదు' అంటారు. ఆయన దృష్టిలో వసంతం అంటే

పువ్వ పువ్వ గొంతెత్తి పిలిచే రుతువు
 ఆకు ఆకు అనంత భవిష్యత్వం
 ప్రతీక ఈ నర్తించే రుతువు
 చెట్ల నిండా కలలు పూచే రుతువు
 రంగు రాగము ఒకట్టి నీమీద కుట్ర చేసే రుతువు
 వసంతం అనగానే సర్వ ప్రకృతి శోభాయమానమై
 చైత్రమైన సౌందర్య నిలయమై ఒప్పారుతుంది. కనుకనే -
 కామదేవత చేసుకునే సౌందర్య క్రతువుగా, కోకిలల పారశాలగా,
 పక్కల సంగీత కచేరీగా ఒక్కే పక్కి వెయ్యసి పాటలుగా
 రూపాంతరం చెందే రుతువుగా వర్ణించారు వసంతాన్ని.
 అంతేకాదు వసంతం అనేది పూల రుతువే కాదు పూలు
 నిట్టార్పులు విడిచే రుతువు కూడా అనంటారు. విజమే..
 కామదేవత జరుపుకునే ఈ సౌందర్య క్రతువు కాలంలో రంగు
 రాగం ఒకట్టిన కాలంలో ప్రియ వియోగ యోగంతో ప్రేమ
 పీయుష లేని ప్రమదలు విడిచేది నిట్టార్పులేగా..మరి.
 వసంతం వచ్చి రాగానే - చెట్లు చిగిర్చి రంగురంగుల
 పూలు పూస్తాయి. జీవకళకే కొత్త కళ వస్తుంది. రసోదయ

మౌతుంది. పరిసరాలు పూలవాసనతో పరిమళిస్తాయి. ఇదంతా మనం మామూలుగా చూచేది చెప్పుకునేది. కాని శేషేంద్ర పరిశీలనలో...

“వసంత బుతువు వచ్చిందో లేదో
కోకిల గొంతు పేలిపోతుంది.
బీరుసీసా మూతి ఎగిరిపోతుంది
వాస్తవాలు స్వప్నాల మాయలోకి
దొర్రిపోతున్నాయి” - అంటూ ఎంతో హృద్యంగా చెప్పారు.
అంతేనా వసంతాన్ని సాలెపురుగుతో పోలుస్తా....
చైత్రం ఒక సాలెపురుగు. పుష్పాలు పూస్తుంది.
గూళ్ళు పెడుతుంది.
పువ్వులో రంగులు పోస్తుంది.
గూళ్ళులో చరిత్రను అల్లుతుంది.
ఏవో గుసగుసలతో ఏకాంతాన్ని ఛేదిస్తుంది - అంటూ
ఒక కొత్త ఆలోచనను భావం చిత్రాన్ని మనముందు
ఉంచారు శేషేంద్ర.

వసంతంలో ప్రతి ప్రాణి పొందే ఆనందం అనంతం. కాని వసంతం విలువ, వసంతం లేకపోతే - రాకపోతే, ఆ బాధ ఎందరికి తెలుసు అని
మనం ఎప్పుడైనా
ఆ లోచి స్తావరా .
.ఊహా.... (అసలు
ఎదఱి వారి గురించి
ఎంత మంది. ఎన్ని
సార్లు ఆలోచిస్తారు).
కాని శేషేంద్ర
ఆలోచించారు. అర్థం
చేసుకున్నారు. ఆ బాధ
కేవలం ... కోకిలల్ని
కోల్పోయిన కొమ్మలకే
తెలుసు.

పాటల్ని కోల్పోయిన
పట్టలకే తెలుసు - అని
అంటారా. నిజ వేం
కోల్పోవటు అంటే
అసలైన అర్థం

ఎందరికి తెలుసు... ఏమో..
వసంతాన్ని భూగోళం చుట్టూ తిరిగే అగ్ని
జ్వాలగా వర్షించిన శేషేంద్ర, ఆ అగ్నిజ్వాల
కావాలంటే - అంటే వసంత సోయగాల
అస్వాదనానుభవం కావాలంటే దేశాన్ని
త్యాగం చెయ్యాలి. దేశం కావాలంటే
వసంతాన్ని త్యాగం చెయ్యాలి - అంటూ
వసంతోత్పవాలలోను దేశాన్ని మరువని
వారు శేషేంద్ర. (నిజమైన కవి ఎప్పడు తన
బాధ్యతను విస్మరించడు).

అందమైన ఊహాలు చాలామందికి
వస్తాయి. కాకపోతే ఆ అందమైన ఊహాల్ని
..భావజాలాన్ని గాఢతను హృద్యంగా

రసాత్మకంగా వ్యక్తపరచే భావ చాకచక్కం, చమత్కరించే నైజం
కొందరికి వుంటుంది. వసంత బుయతువులోని చంద్రుణ్ణి గురించి
చెబుతూ - చెట్లు ఒకడానితో ఒకటి ఆడుకుంటే ఎగిరొచ్చిన
ఉల్లబంతి చంద్రుడు - అంటూ తన ఊహాను నవ్యాతి నవ్యంగా
వింతగా చెప్పారు. ఇతరుల నుండి పొందిన ఆనందాలకి
కృతజ్ఞత తెలియచేయడం సంస్కరం -

ఈ క్రూర జీవితాన్ని బ్రతకుటమెలా
ఒక వసంత చాయ లేకపోతే
అందుకే నేను పాదాక్రాంతుణ్ణువుతాను
ఈ చిగురాకు నీడకు అంటూ - వసంతకాలపు
చిగురాకుకు కూడా కృతజ్ఞత తెలిపిన గొప్ప సంస్కరి శేషేంద్ర.
ఈ మాట ఎందుకంటున్నానంటే మేలు చేసిన వ్యక్తి
కళ్ళెదుట ఉన్నా నిర్మల్యంగా చేస్తూ కృతజ్ఞత మాపని రోజులివి
కదా. శేషేంద్ర వసంతాన్ని ఎంతగా ప్రేమించకపోతే -
మనిషినై అన్ని వసంతాలు పోగొట్టుకున్నానని వాపోతారు....
మరి మళ్ళీ మళ్ళీ వచ్చే పూలకారుల్లో శేషేంద్రను మరల
మరల చదువుదామా!

చైత్ర శుద్ధ పాడ్యమి తెలుగు వారంతా
ఫునంగా జరుపుకునే పర్వ దినం.
సంవత్సరాది, యుగాది, ఉగాది పేరు ఏదైనా
అదొక ఉత్సవ సందర్భం. ఆదీ, అంతమూ లేని
కాల మహా ప్రవాహంలో ఎక్కడో ఒక చిన్న
కొసను పట్టుకుని ఇది కాల మూలం, ఇక్కడి
నుండి కాలం మొదలు అయిందని ఏవో
తెక్కల కోసం మనం చెప్పుకుంటాము కానీ
ఉన్నదొకటే కాలం. అది అనంతం. అఖిండం.

ఉగాది

కవర్ సోల్

ఉగాది పర్వాన ఆరంభానికి ప్రజలలో అనేక
కథలున్నాయి. పురాణాల పరంగా వివరణలూ
ఉన్నాయి. మనకు దేనికయినా ఒక ఆరంభం, ఒక
ముగింపును అనుకోవటం, అయి సందర్భాలలో ను
బాలు కలగాలని కోరుకోవటం అనాదిగా అలవాటు.
అలవాట్లు సంప్రదాయాలుగా మారతాయి. సంస్కృతిలో
భాగమవుతాయి. చివరన కలిగే విజయాలకు ఆరంభమే
కారణమనుకుంటాము. ఎందుకంటే ముందుగానే
విజయాన్ని ఉపాంచుకుంటాము. అది ముందుకు
పోవటానికి ఫునమైన ఉత్సాహాన్ని అందిస్తుంది. మనం
కాలానికి కొన్ని గీతలు పెట్టుకుని పనిలోకి బిగి పూర్తి
చేస్తాము. పని అంటే శ్రమ. శ్రమ ఎప్పడూ గొప్ప
ఫలితాన్నే ఇస్తుంది. ఫలితం సలగా లేదంటే ఏదీ దగా
జలగెందనే భావించాలి. అలాంటి దగాలు, మోసాలు,
అటంకాలు లేకుండా ఉండాలని ఆరంభ కాలంలోనే
నలుగురూ కలిసి కలబోసుకునే పండుగే ఉగాది.
శాలివాహన చక్రవర్తి ఈ చైత్ర శుద్ధ పాడ్యమినాడే
పట్టాబ్బిక్కుడై, ఆ తరువాత యుగకర్తగా భూసిల్లాడు
కనుక, ఆ శాలివాహన యుగ సూచకంగా ఉగాది
సంతోష సంరంభం ప్రారంభమైనదని మరొక చాలతక
వృత్తాంతం. ఇక మన సంప్రదాయక పండితులు
యుగానిని రకరకాలుగా వర్ణించారు. అనేక అర్థాలను
చెబుతూ వస్తున్నారు. వాటినొకసాలి చూడాము...

- హర్ష నేత్ర

ప్రభవ నుండి అక్కయ వరకు ఉన్న అరవై సంవత్సరాల
కాల చక్రంలో రాసున్న ప్లవ నామ సంవత్సరం 35వ
సంవత్సరం. తెలుగు సంవత్సరాలలో మొదటిది ప్రభవ. ప్రభవ
అంటే పుట్టుక, తెలివికి మొదటి చోటు.. చివరిది క్షయ. క్షయ
అంటే నాశనమయ్యేది. ప్రతి సంవత్సర నామానికి ఒక విశేషం
ఉన్నట్టుగానే ప్లవ నామ సంవత్సరానికి వున్న విశేష అర్థం
ఏమిటంటే ప్లవ అంటే ప్రవహించునది అని అర్థం. అంటే ఈ
సంవత్సరం జల ప్రవాహాలు సమృద్ధిగా ఉంటాయన్నమాట.

మన ఉగాది చైత్ర మాసంతోనే ఎందుకు మొదలవుతుంది
అనే ప్రశ్నకు హేమాద్రి పండితుడు :

చైత్రమాసి జగద్రూహ్య సస్రా ప్రధమేహని,
శుక్ల పక్షే సమగ్రంతు తదా సూర్యోదయే సతి.

చైత్రశుద్ధ పాడ్యమి సూర్యోదయ సమయంలో బ్రహ్మ ఈ
జగత్తును సంపూర్ణంగా సృష్టించాడు అని సమాధానం
చెప్పాడు. బుతుచ్చ బ్రహ్మణంలో శిశిరం తరువాత వసంతం
వస్తుంది కనుక, శిశిరంలో మోడులైన తరువులన్నీ చివరుల
మొగ్గలు తొడిగి, పుష్పించి ప్రకృతికి శోభను చేకూరుస్తాయి
కనుక, శిశిర కాలం నాటి నిరాశల, నిరుత్సాహాల, వేదనలు
తోలగిపోయి ప్రకృతి ఒక సానుకూల ధృక్షఫంతో ముందుకు
సాగుతుంది కనుక, ప్రకృతికి, మనిషికి మధ్య ఉన్న అవిభాజ్య
సంబంధం కారణంగా మనిషి ఉగాది నుండి జీవన
సమరంయానంలో మళ్ళీ ఒక కొత్త ప్రారంభం చేస్తాడని, ఆశలు
మోసులెత్తగా ఉత్సాహభరితుడు అవుతాడని అసలు సిసలు
అర్థం. ఉగాది నుండే వసంత మాసం ప్రారంభం.

భగవద్గీతలో శ్రీకృష్ణుడు అంటాడు “బుతూనం కుసుమాకరః” అని. అంటే రుతువులు అన్నిటిలో నేను వసంతాన్ని అని అర్థం. ఆదిశంకరులు ఒక కష్టం వెంటే మరొక సుఖం కూడా ఉంటుందని చెప్పడానికి “శిశిర వసంతా పునారాయాతః” అంటాడు. వసంతం వచ్చిందంటే శిశిరం సెలవు పుచ్ఛుకున్నట్టే కదా. హృదయం లోపల ఒక చిన్న ఆశ మొలకెత్తితే చాలు ఎంత పెడ్డ నిరాశల నిర్వేదనల సముద్రమైనా తీరం నుండి లోలోపలికి కుంచించుకుని వెళ్ళవలసిందే.

జీవన కాంక్షను మోసుకొచ్చే ఉగాది తెలుగువారికి మాత్రమే పండుగ కాదు, మరాలీలు ఈ పండుగను “గుడి పర్యా” పేరుతోనూ, తమిళులు “పుత్తాండు” అనే, మలయాళీలు “విషు” అనే పేరుతోనూ, బెంగాలీలు “పోయ్ లా బైశాఖ్” గానూ జరుపుకుంటారు. వివిధ రాష్ట్రాలలో వివిధ నామాలతో జరుపుకుంటున్న పండుగ జరుపుకునే రీతి మాత్రం ఒక్కటే.

ఉగాది అనగానే తెలుగువారికి గుర్తుకు వచ్చేది ఉగాది పచ్చడి, పంచాంగ శ్రవణం, కవి సమేళనం. ఉగాదితో ఈ మూడింటికి అవినాభావ సంబంధం వుంది. ఉగాది పచ్చడి చాలా రుచిగా ఉంటుంది.

దీనికి కావలసిన పదార్థాలు : వేప పువ్వు-బెల్లం పొడి, కొబ్బరికోరు-, బాగా మగ్గిన అరటి పండ్లు-, మామిడికాయ-, కొత్తకారం-, ఉప్పు-, శనగట్టుల పువ్వు పొడి-, చింతపండు-నిమ్మకాయ, కొద్దిగా చెరుకుముక్కలు, వేయించిన వేరు శనగపువ్వు. చింతపండులో నీళ్ళ పోసి పులుసు తీయాలి. అరటిపండు తొక్కులు తీసి చిన్నముక్కలుగా తరగాలి. మామిడికాయ తొక్కుతీసి చిన్నముక్కలుగా తరగాలి. చింతపండు పులుసులో బెల్లం వేసి కరిగేవరకు కలపాలి. వేపపువ్వు తప్పించి మిగిలిన పదార్థాలన్నీ వేసి బాగా కలపాలి. ఆఫరున వేపపువ్వు కలపాలి.. చేదు, పులుపు వగరు తీపి రుచుల కలయికే జీవితం అని చెప్పడానికి. ఈ ఆరు రుచులు లేకపోతే ఉగాది పచ్చడికి రుచి ఎలా రాదో, సుఖం, దుఃఖం, ఆశ, నిరాశ, లేకపోతే జీవితంలో కూడా రుచి ఉండదు.

ఉగాది భావాన్ని తెలిపేది ఉగాది పచ్చడి. పుడుచుల సమేళనంగా చేసే ఈ పచ్చడి జీవితంలో జరిగే వివిధ అనుభవాలకు ప్రతీక. జీవితం అన్ని

ఆరుకునుడు

నేను లెవ్వకముందే
అమ్మలేసి అలుకుజల్లి
అన్నం వండి పెరుగు కలిపి
సద్గు పెడ్డది గొంత అంబలి
కూడా కాస్తది...

నాన్న ముందు రోజే
అడ్డ బమ్మయ్యతో
గుంటుక సరిజేయించి
మబ్బులనే ఎడ్డకు
గుంటుకకు, గొడ్డలికి
సున్నం కుంకుమ పూత్తడు...
నేను లేసి
బుడబుడ తానంజేసీ
బట్టలేసుకొని
నెత్తిల సుట్టువట్ట
దానిమీద గంప ,
సేతిల గొడ్డలి వట్టుకుంటే.....

నాన్న ఎడ్డకు
గుంటుక కట్టి
తుమ్మడ్లలకు పోతాం....
నాన్న గుంటుకతో సాగుజేస్తే
నేను గొడ్డలితో
ముండ్ల కంపలు నరుకుతా....
కొద్దినేపు అయినంక
గంపలకెయ్య
తువ్వాలలగట్టిన సద్గు
నీళ్ళ, అంబలి బయటికి తీసి
కందిపొట్టు ఎడ్డ ముంగటపోసి

సద్గు తినుకుంటా
ఉల్లిపాయ కొరుక్కుంటా
మిరపకాయ నములుకుంటా
అంబలి తాగుకుంటా
ముచ్చట్టు వెడతం...
మళ్ళీ కొద్ది నేపు సాగుజేసీ
ఇంటికిజేరితం...
ఒక్కరోజు ముఖ్యమంత్రి లెక్క
నాకు ఒక్కరోజు ఎవునం...
ఆరుకునుడే పండగంటే మాకు
ప్రతి ఉగాది దెవుసం...

అనుభవములు కలిగినదైతేనే అర్థవంతం అని చెప్పే భావం జమిడి ఉంది. పచ్చడిలో ఉండే ఒక్కిక్క పదార్ధం ఒక్కిక భావానికి, అనుభవానికి ప్రతీక.

బెల్లం - తీపి - ఆసందానికి సంకేతం
ఉప్పు - జీవితంలో ఉత్సాహము, రుచికి సంకేతం
వేప పుష్టి - చేదు - బాధకలిగించే అనుభవాలు
చింతపండు - పులుపు - నేర్పగా

వ్యవహరించవలసిన పరిస్థితులు

పచ్చి మామిడి ముక్కలు - వగరు - కొత్త సవాళ్లు
కారం - సహనం కోల్పోయేట్లు చేసే పరిస్థితులు
ఇక పంచాంగ శ్రవణం సంగతి చెప్పనే అవసరం లేదు. రాజకీయ, సామాజిక, ఆర్థిక రంగాలలో దేశం ఎలా ముందుకు నడవబోతున్నదో సూచనప్రాయంగా తెలియజేస్తుంది పంచాంగ వివరణ. ఆధునిక కాలంలో ఈ పంచాంగ శ్రవణానికి పెద్దగా ప్రాముఖ్యత లేకున్నా అనూచానంగా వస్తున్నా సంప్రదాయం కనుక అందరూ పాటిస్తున్నారు. తెలుగువారు ఉగాది నాడు పంచాంగ శ్రవణం జరుపుట ఆచారంగా వస్తుంది. పంచాంగ శ్రవణంలో ఆ సంవత్సరంలో మన స్థితిగతులను ముందే తెలుసుకోవేచ్చు. ఆ సంవత్సరంలో మనం తీసుకునే నిర్ణయాలను జాగ్రత్తగా అలోచించి తీసుకోవటానికి అవకాశం ఉంటుంది. పంచాంగ శ్రవణంలో తిథి, వారం, నక్షత్రం, యోగం, కారణం అనే పదు అంశాల గురించి ప్రస్తావిస్తారు.

కవి సమ్మేళనాలు తెలుగు సమాజానికి కొత్తకాదు. తెలుగు వాళ్లలో ప్రతి ముగ్గురిలో ఒక కవి కచ్చితంగా ఉంటాడు. కవి ఉగాది రోజు కవి సమ్మేళనంలో కవిత చదివితే సంవత్సరమంతా తన కవిత్వానికి ఇక ధోకా ఉండడని నమ్ముతారు. కవిసమ్మేళనంలో పలికే కోయిలలు మళ్ళీ ఉగాది

వచ్చేదాకా నిదుర పోనివ్వపు.

తెలుగు వారి పండుగలన్నీ పైన్ను, తర్వాము, ఆధ్యాత్మికత కలగలసిన పండుగలు. ఆ పర్వదినాలలో ఆచరించవలసిన ప్రతి కృత్యం వెనుకా కొంత ఆధ్యాత్మికత, మరికొంత శాస్త్రీయ దృక్ప్రథము కలగలసి ఉంటాయి.

అయితే ఈ అత్యాధునిక యుగంలో పండుగలు వాటి ప్రాశస్త్యాన్ని కోల్పోయి కేవలం సెలవు దినాలుగా మారుతున్నాయి. పండుగలు జరుపు కుంటున్నచోట కూడా వాటిని వాటి అంతఃస్పారంతో కాకుండా కేవలం ఒక తంతులా జరుపుకోవడం ఇవ్వాలి ఒక విషాదం.

అందరికి ష్టవ నామ ఉగాది శుభాకాంక్షలు

V V

...7 తరువాయి

మీద పెట్టి ముక్కుతో పీల్చుతరట గదయ్య! గాదాని వల్లే మావాడి పానాలు బోయినయటయ్యా! ఏం జేస్తున్నదో తెల్పుని మత్తుల పాము కాటేసిన మనిషి లెక్క రైలు పట్టలకేసి ఉరికిండంట.” తువ్వాలని రెండు చేతులతో ముఖానికి అదిమిపెట్టుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తా వున్నడు పెద్దాయన. రవి కళ్లలోనూ ధారాపాతంగా నీళ్ల. పాము విషం వోళ్లంతా పాకి ప్రాణాలు తీయకముందే కొన్నిలింగిచ్చి కాపాడుదామని వస్తే, కానరాని లోకాలకు వెళ్లిపోయిన తన బాల్యమిత్రుడు ఈ పెద్దాయన కొడుకు ప్రసాద్ కథే వినాశి వచ్చిందే అన్న బాధతో వణుకుతున్న పెద్దాయన భుజాలను గట్టిగా పట్టుకుండు రవి.

@@@

మండువాలో ఎదో కలకలం. కానుగు చెట్టు

కొమ్మల్లోంచి రెండు నల్ల పట్టలేవో టప టపా రెక్కలు కొట్టుకుంటూ పైకి లేచినయ్. చెట్లు మొదట్లోంచి పైకెగబాకుతూ వుండో నల్లని పాము. పెద్దాయిన ఎప్పుడు చూసిండో ఏమో, తన చేతిలో వున్న దుడ్డు కర్రతో ఒక్కటిచ్చిండు. అంతే! పాము రెండు ముక్కలైనేల రాలింది. చెట్లు కింద కలకలమూ సద్గుమణిగింది. నల్ల పట్టులు ఊపిరి పీల్చుకుని మల్లా కానుగు చెట్లు కొమ్మల్లోని గూడు మీద వాలే ప్రయత్నం చేస్తున్నయ్. “అంత దుఃఖంలోనూ పల్లె ప్రకృతిలోని పాము పనిపట్టగలిగిన తన బాల్యమిత్రుడు ప్రసాద్ తండ్రయిన ఈ పెద్దాయన పట్టుం నుండి పాకుతూ వచ్చి తన కొడుకును కాటేసిన ప్యాకెట్లోని గోధుమ రంగు పామును మాత్రం పసిగట్టలేక పోయిండు అనుకుండు రవి.

V V

ప్రస్తుత కాలిత్వా-దారికి వర్ధన్లు వారికి

కవి ట్రైటీలోనే కవిత్వాన్నంతా
మనకు వర్తింపజేశాడు. కవి ఎంతో వెంటాడే వాక్కాలు

ముందుచూపున్నవాడుగా మనకు తెలుస్తుంది. ఈ
వర్తించటమనేది ఈ కాలానికా, రాబోయే కాలాలకా అనే సందిగ్గ
వాతావరణంలోకి నెట్టుకుండా ఎప్పుడైనా కావచ్చు, ఎవ్వరికైనా
కావచ్చు, ఏ సందర్భంలోనైనా
కావచ్చున్నట్టుగా భవిష్యత్కు
సంకేతాలనిచ్చాడు. నిజానికి ఎవరికి
వర్తించనిది ఏముంటుంది. కవి
వర్తించేవే జోడించానన్న
విశ్వాసంతోనే ఆ మాటలన్నాడన్న
విషయం స్పష్టంగా అర్థమవుతుంది.
ఈ సందర్భాన మనకు వర్తించే ఆ
కవి ప్రసేన. ఏరి కవిత్వాన్ని చదివిన
వారికి బహుశా తెలిసే ఉంటుంది.
ఈయనో మ్యాజికల్ పోయట అని.
పాపురాన్ని పుప్పు చేయగలడు.
పుప్పును దండను చేసి కవిత్వంతో
ఎగరేయగలడు.

కవిత్వం చదివే వాళ్లము సాధారణంగా పుస్తకాన్ని శ్రద్ధ, ఆసక్తితో చదువుతాము. కానీ ఇంకాస్త ముందుకెళ్లి ఈయన కవిత్వాన్ని కాస్త మెదడును అప్పేడేట్ చేసుకుంటూ జాగ్రత్తగా చదవాలి. ఒక్కమాటలో చెప్పాలంటే ఈయన అప్పేడేట్ పోయేట.

ఇందులో కొత్తదనంతో పాటు సామాజికం ఉంది. వైయుక్తికం ఉంది. తత్వం ఉంది. మానవీయ కోణమూ, స్త్రీ సమస్యల పట్ల స్వందన ఉంది. మూడునమ్మకాల పట్ల నిరసనను వ్యక్తం చేశాడు. కవి కవిత్వం పూర్తి అనుసంధానంతోనే ముందుకెళ్ళింది. ఇతని దుఃఖం కొత్తదే, చైతన్యం కొత్తదే, శీర్షికలు కొత్తవే. భావోద్వేగాల విషయంలో మాత్రం బ్యాలెన్స్‌గా ఉంటాడు. ఇవన్నీ కలగలుపుకొని కవిత్వానికో చిట్టికెన వేలై, పట్టుకునే చేతులకోసం నడిచొస్తున్నాడు. ఈ కవి పెట్టిన “మరణజన్మ సంయోగక్రియ” కవితా శీర్షిక కవిలోని సృజనను, ఆధునికతను పట్టిచూపుతుంది. పుస్తకం నిండా ఇలాంటివెన్నే నెంఁశానే వాణాణోళి

ವೆಂಟಾಡೆ ವಾಕ್ಯಲ್ಕೂಟ್..

1. అత్మలోంచి పిట్టలేచింది / మళ్ళీ దగ్గరమయ్యిందుకు
/ కాలిపోయి చిగురించేందుకు (ఈ ఉండుట.. పేజీ 15)

కవి ఇందులో మానని గాయాల గురించి మాట్లాడుతున్న అన్నాడు. మానని గాయాల నేపథ్యమంతా జీవితమే కదా. ఆ జీవితాన్ని తాత్కాలికంగా ఈ వాక్యాల్లోకి తీసుకొచ్చాడు. రోజుా చావటం, పుట్టటం సహజస్థితిగా మారిన మనిషికి ఈ వాక్యాలు అంకితం చేయుచ్చ.

2. ఉన్నచీటునే అలంకరించుకోవాలి / నదీ తీరమైతే అలలను
అమర్ఖుకోవాలి / ఆకాశమైతే మేఘాలను కలిపి కుట్టు కోవాలి /
పూలతోటుయితే పరిమళం పులుముకోవాలి

(దేవుడూ నేనూ ఓ గుసగున

చాలా మంది వ్యక్తులు తాము సాధించలేని వాటికి ఏవేవో
టాగ్స్ తగిలిస్తుంటారు. ముఖ్యంగా దేవుడు నా అందున లేదు
అంటూ రకరకాలుగా ఆపాదించుకుంటారు. అది ఒక వైకల్య
మంటూ కవి అంటించిన చురకలు ఈ కవితా పంక్తులు.
మూడులకు ఈ వాక్యాలు బౌషధాలు. మనమెక్కడున్నా ఆ
పరిస్థితుల్లో ఒదిగిపోవాలంటూ ఇచ్చిన సందేశం తప్పక
గుర్తుపెట్టుకోదగినది. అందరికీ వర్తించేది.

3. ఆ విద్యార్థినులకేమీ తెలీదు / కాళ్ళ మధ్య పుండుగులించీ / ఆ పుండులోపలి నటి ప్రవాహాలు గులించీ / ఆ నెత్తుటి పాప పుణ్యాలూ / పవిత్రాపవిత్రతల గులించీ / వాళ్ళకేమీ తెలియదు

బట్ట! ముట్టుకో!.. పేజీ 75)

ఈ కవితలో ఓ సున్నితమైన
 ఎత్తిపొడుపు మనకు కనిపిస్తుంది.
 ఇది కవితో కూసంత ఎక్కువపాళ్ళే
 ఉన్నదన్న విషయం ఒప్పుకో
 తగినదే.బయటుండడం అనే
 కారణంతో ఏమి తెలియని పసిపాపల పట్ల
 ఇంత అనాగరికంగా ప్రవర్తించిన మనుషులను ఎండగడుతూ
 రాసిన కవితా వాక్యాలు. ఇందులో కవి పిల్లల
 అమాయకత్వంలోని పవిత్రతను బయటికి తీసుకొచ్చారు.

4. “ఇక నా నువ్వుక / అంతర్లోక బినామీ సంచాలివి /
ఎప్పుడూ ఎల్లప్పుడూ / ఏ భావిద్వగమూ కాపీ పేస్తవదు / ఏ
బాధానందానికీ / బాక్ స్పెన్ లో చోటు దొరకదు”

(ବିଭିନ୍ନ ଯୋଗ୍ରାଫିଟି.. ପେଜ୍ 105)

నవ్వటం, ఏడ్వటం అనేవి కృతిమంగా మారిన నేటి రోజుల్లో భావోద్యేగం అంశాన్ని తన కవితా వాక్యాల ద్వారా కవి చర్చలోకి తెచ్చాడు. నిజంగా ఏ వ్యక్తి బాధ ఇంకొకరికి సంబంధించిందేమి కాదు. ఒకరిలో Copy చేయబడ్డ బాధ ఇంకో వ్యక్తిలో Paste కావాలనేది ఏమి లేదు. ఒక్కోసారి, ఒక్కో సందర్భంలో అదే వ్యక్తిలో కూడా బాధ రూపం మారి ఆనందం వైపుగా పయనించోచ్చు. లోలోపలలోనే ఒకరికి బదులుగా ఇంకొక వ్యక్తిగా తనలో తానే మార్పు చెందే కాలానికి సూచికగా ఈ వాక్యాలు కనబడుతాయి.

ఎన్నో మేలిమి వాక్యాలను రాసి అన్ని అందరికీ వర్తింప చేసి చేతులు దులుపుకొని నీకోసం కాదు వర్తించే వాళ్ళకోసమంటూనే అందరికీ వర్తించే వర్తమాన నిత్యమాతన కవికి నమస్కులు. ఇతను post modern కాదు post post modern.

- తండ హరీష్ గోడ్,

8978439551

త్వరించడానికి ప్రయత్నముల వివరాలను చెప్పే అద్భుత అసామీ చిత్రం “కోధనోబి”

బ.ా న కర్ వాజాలికా రాసి దర్శకత్వం అసామీ చిత్రంగా జాయిన్ వేదికలపై ఈ సినిమా ఆసామీ జానపద కథలను “బుర్రీ ఆసామీ సాహితీవేత్త లక్ష్మీకాం నాలుగు కథలు ఈ తప్పనిసరిగ్గా ఉన్నాయి. అయితే ఈ సినిమా భారతీయ సినిమాల్ని ఒక గొప్ప ప్రయోగం. ఈ సినిమాల్ని నాలుగు కథలుంటాయి. అయితే ఈ నాలుగు అసామీ సంస్కృతిల్లిన భాగం అయిన కథలు. మనం రాత్రియల్ గాలింయా మార్కెట్ లనే స్వాన్వీరచయిత, అతని మాజిక్ లియలిజిం సురించి గొప్పగా చెప్పికుంటాం. కానీ భారతీయ సంస్కృతిల్లిన ఈ మాజిక్ లియలిజిం ఒక భాగం అన్న సంగతి మనక్ తెలీయదు. అసామీ ప్రాంతపు జానపద సాహిత్యంల్లి మనకు ఈ మాజిక్ లియలిజిం చివ్వోలు కనిపిస్తా ఉంటాయి. వాస్తవికత, కాల్పనితకను కలిపి సాహిత్యంల్లి కథను నడిపించే కథనానికి మాజిక్ లియలిజిం అంటారు. అది విశేషంగా ల్రన్సుతం స్వాన్వీర్ సాహిత్యకారులు ఉపయోగించుకుంటున్నారు. అయితే మన ప్రాచీన సాహిత్యంల్లిని అసామీ సాహిత్యంల్లి జానపద కథల్ని ఒక తరం సుండి మరొక కనిపిస్తుంది. అసామీ సాహిత్యంల్లిని వినికించి దూరా చేయాయి. అలా కొన్ని వందల సంవత్సరాలుగా వారి తరానికి వినికించి దూరా చేయాయి. అలా కొన్ని వందల సంవత్సరాలుగా వారి జీవసంస్కృతి భాగం అయిన నాలుగు కథలను కలిపి చిత్రించిన అసామీ సినిమా 2015లో వచ్చిన “కొథన్సెబి”.

- പി.ജോൺ, 9885384740

ఈ సినిమాలో అన్ని ప్రముఖ పాత్రలు ట్రై లే. సినిమా హోర్క్ డ్రిల్లర్ గా మరుచబడింది. కొన్ని సన్నివేశాలు చాలా క్రూరంగా ఉంటాయి. కానీ కథకు అవి ముఖ్యం. ఈ నాలుగు కథల ముఖ్య విషయం తల్లి బిడ్డల సంబంధం. అయితే అందరూ చెప్పుకున్నట్టు ఈ తల్లిబిడ్డల సంబంధాలలో కేవలం ప్రేమ ప్రధాన పాత్ర వహించడు. మానవ జీవితాన్ని ప్రేమలని ప్రభావితం చేసే కోరిక, కోపం, అసూయ, అత్యాశ అనే నాలుగు భావాలను చర్చించే గొప్ప కథలివి. ఆ నేపథ్యంతో ఈ కథలను అర్థం చేసుకుంటే ఆ ట్రై పాత్రలు మనకు అర్థం అవుతాయి. మన జూనపద సాహిత్యంలో ఎంత గొప్ప మానవ విశ్లేషణ ఉందో అర్థం చేసుకుంటే మన ప్రాచీన సాహిత్యాన్ని ముందు తరాలకు అందించవలసిన అవసరం కూడా అర్థం అవుతుంది. అందుకే దర్జకుని ఈ ప్రయత్నాన్ని ఎందరో హర్షించారు, ప్రోత్సహించారు కూడా. ఉత్తమ

అసామీ చిత్రంగా జాతీయ బహుమతితో పాటు ఎన్నో అంతర్జాతీయ వేదికలపై ఈ సినిమా ప్రదర్శించబడింది.

ఆసామీ జూనపద సాహిత్యంలో తరతరాల నుండి వస్తున్న కొన్ని కథలను “బుర్రీ ఆయర్ సాధు” అనే సంకలనంలో ఆసామీ సాహితీవేత్త లక్ష్మీకాంత బెజ్జుబరా జాగ్రత్త చేసారు. అందులోని నాలుగు కథలు ఈ సినిమా కోసం తీసుకున్నారు దర్శకులు. అవి తేజీమొలా, చంపావతి, బో కువోరి, తావోళర్ క్లాధు. ఈ నాలుగు కథలను కలుపుతూ ఈ సినిమా నడుస్తుంది.

ఈక వర్తకుడికి తేజీమొలా అనే తన కూతురంటే చాలా ప్రేమ. భార్య చనిపోతే అతను మరో పెళ్ళి చేసుకుంటాడు. సహజంగానే ఆ వచ్చిన భార్య ఇష్టవడి ఈ వివాహం చేసుకోదు కాబట్టి ఈ జీవితం అంటే, భర్త అంటే, ఆ సవతి కూతురంటే చాలా అయిష్టతను, కోపాన్ని పెంచుకుంటుంది. కూతురిపై తండ్రి ప్రేమను చూసి అనూయ పడుతుంది. తనకలంటి ప్రేమ లేకనే రెండవ పెళ్ళి చేసుకోవలసి వచ్చింది కాబట్టి ఆమెలో ఆ అనూయ, ద్వేషంగా మారిపోవడానికి పెద్ద సమయం పట్టడు. భర్త ముందు మౌనంగానే ఉన్నా అతను వ్యాపార నిమిత్తం కొన్ని రోజులు బైటి దేశానికి వెళ్ళినప్పుడు ఆ కూతురు మీద తన కర్కణ్ణాన్ని ప్రదర్శిస్తుంది. అతి పాశవికంగా ఆ అమ్మాయిని చంపుతుంది. [ప్రేమ కూర్చల్లా నూరిఁచే ఒక టీ లోత లింగావీల్సుల్లా కూర్చల్లా

ఆతి పాశవికంగా ఆ అమ్మాయిని చంపుతుంది. ప్రేమ క్రూరంగా మారితే ఒక స్త్రీ ఎంత అమానవియంగా క్రూరంగా తయారవుతుందో చెప్పే కథ ఇది. ఇందులో ఆ సవతి తల్లిని చుస్తే భయం కలుగుతుంది. కని ఆమె అలా ఎందుకు మారిందో ఆలోచిస్తే ఎన్నో కారణాలు. ఆ సవతి తల్లి ఒక మంత్రగాడిని

ప్రేమిస్తుంది. అతను అతి భయంకరంగా ఉంటాడు. ఆమెను అలాగే భయంకరంగా తయారు చేస్తాడు. సరైన చోట వివహం జరగకపోతే, కోరుకున్న జీవితం లభించకపోతే మాయగాళ్ వలలో పడడం తప్పించుకోలేరు చాలా మంది ప్రీతులు. చివరికి అతని సహాయంతోనే ఈ తల్లి కూతురిని హత్య చేస్తుంది. జీవితం పట్ల సంతృప్తి లేకపోగా, స్నేచ్ఛలేని జీవితంలో తమ కోపాన్ని, చేతకానితనాన్ని, అసహాయతను క్రూరంగా మరల్చుకునే స్నేల జీవితాలు ఈ కథలో మనకు కనిపిస్తాయి. ఆలోచింపజేస్తాయి. ప్రస్తుతం ప్రతి రోజు చూస్తున్న అక్రమ సంబంధాలు, వాటి మధ్య బలి అవుతున్న పసిపిల్లల జీవితాల వెనుక ఇటువంటి నేపథ్యమే ఉంటుందన్నది నిజం. ప్రీతో ప్రేమ బదులు అసూయ, ద్వేషం పాశ్చా ఎక్కువయితే ఆమె పురుషుణ్ణి మించి క్రూరంగా ప్రవర్తిస్తుందని, అంతటి శక్తి పురుషుడుకి కూడా ఉండదని, అతి క్రూరంగా అమాయకులను చంపడానికి వెనుకాడని చెప్పే కథ ఇది.

దీనింటి ఒక వ్యాపారస్తుడు. నేత వస్త్రాల కొనుగోలు కోసం ఒక ఊరికి వెళతాడు. అక్కడ ఒంటరిగా ఉండే ఒక మహిళను

గ్రామస్తులు పరిచయం చేస్తారు. ఆమె మంచి నైపుణ్యంతో వస్తాలు నేస్తుందని తెలుసుకుని ఆమె వద్ద బట్టలు కొనడానికి సిద్ధమవుతాడు. అయితే ఆమె వెనుక ఒక జెతెంగా (ఒక కాయగూరం - బత్తాయి అంత సైజలో ఉంటుంది. అసాంలో పండుతుంది. ఇష్టంగా తింటారు అక్కడి వారు) ఎప్పుడూ దొర్లుకుంటూ వెళ్లడం చూసి ఆశ్చర్యపోతాడు. ఆమె కథ ఆమె నోటిటో వింటాడు. పిల్లలు లేని కేతకి గర్జవతి అయితే చాలా సంబరపడుతుంది. అయితే ఆమె గర్జంలో బిడ్డ బదులు ఓ జెతెంగా పుడుతుంది. భర్త ఆమెను మాయావి అని వదిలించుకుంటాడు. ఆమెను ఊరి వాళ్లా వెలివేస్తారు. ఆమె ఊరవతల ఒంటరిగా బితుకుతూ ఉంటుంది. ఆ జెతెంగా ఆమె వెన్నంటే దొర్లుకుంటూ వెళ్లతుంది ఆమె ఎక్కడికి వెళ్లినా. తల్లి కాబట్టి ఆ కాయను పుత్రవాత్సల్యంతోనే చూస్తుంది. ఎందరేమన్నా ఆ కాయను దూరం చేసుకోదు. దీవినాథ్ ఆమె తల్లి మనసు అర్ధం చేసుకుంటాడు. అయితే ఆ కాయలోని బిడ్డను తాను బయటకు తీసుకు వస్తానని చెబుతాడు. తల్లిగా ఆమె ఆ సహాయం కోరుకుంటుంది. అతను చెప్పినట్లుగానే నడుచుకుంటుంది. చివరకు ఆ బిడ్డ కాయలోనించి బయటకు వచ్చి తల్లి ఒండిన ఆహారాన్ని తింటున్నప్పుడు దీవినాథ్ ఆ కాయ తొక్కును కాల్పసి ఆ బిడ్డ మనిషిగానే ఉండవలసిన పరిస్థితి కలిపిస్తాడు. తెల్లటి శరీరంతో వింత జిట్టుతో ఉన్న ఆ బిడ్డను అక్కున చేర్చుకుని మురిసిపోతుంది ఆ తల్లి. బిడ్డ కోసం ఒక తల్లి ఎన్ని త్యాగాలు చేయగలదో, ఒక కాయ కడుపున పుట్టినా (ఇది మాట వరసకు అన్న పదం కాదు. నిజంగానే ఒక కాయను ఆమె ప్రసవిస్తుంది) దాన్ని అక్కున చేర్చుకుని తల్లిగా లాలించే గుణం ఒక్క స్ట్రీక్ ఉంటుంది. ఎటువంటి బిడ్డ పుట్టినా, ఆ బిడ్డకు ఎటువంటి శారీరిక అవలక్షణం ఉన్నా ప్రపంచం ఎంత గేలి చేసినా తాను కన్న నలుసును అంతే సహనంతో గుండెకు

The poster features a group of six people, four women and two men, standing in a row against a vibrant, abstract background of blues, reds, and purples. The central figure is a woman with a bindi, looking directly at the viewer. Below the group, the title 'காஷாநாடி' is written in large, stylized Tamil characters, with 'Kothanodi' in English underneath. At the bottom, the tagline 'THE RIVER OF STORIES' is visible, followed by 'FOUR STORIES. ONE EPIC.'

హత్తుకోగల ప్రేమ, ఆ బిడ్డకు మంచి జీవితం ఇవ్వాలనే కోరిక ఒక తల్లికి ఉంటుంది. దాని కోసం ఎన్ని అవమానాలయినా భరిస్తుంది ఆ తల్లి కోరిక గురించి చెప్పే కథ ఇది. మొదటి కథలోని తేజోమాల తండ్రి ఇక్కడ వ్యాపారస్తుడిగా కేతకికి సహాయపడతాడు. దర్శకుడ ఈ రెండు కథలను సినిమా కోసం అలా కలిపారు.

మరో ఊరిలో ధోనేశ్వరీ అనే తల్లి ఉంది. ఆమెకు అందమైన అమాయకమైన కూతురు యుక్తవయసుకు వచ్చి ఉంది. ఆ బిడ్డకు గొప్ప భవిష్యత్తు ఇవ్వాలని, వజ్ర వైదుర్యాలతో ఆమె బతకాలని ఉత్తల్లి కోరిక. అందరి కన్నా ధనవంతున్ని తెచ్చి ఈ బిడ్డకు పెళ్ళిచేయాలని ఆమె ప్రయత్నం. ఎవరో చెప్పగా వింటుంది. ఒక కొండ చిలువతో కూతురి పెళ్ళి చేస్తే ఆమె అష్ట ఐశ్వర్యాలతో తూలతూగుతుందని. ఆమె ప్రేమను అత్యాశ కమివేయగా, భర్తను ఒప్పించి ఒక కొండ చిలువను పట్టి తీసుకువచ్చి దానికి అలుర్దిమయ్యాడలు చేసి బిడ్డనిచ్చి సాంప్రదాయక పద్ధతిలో పెళ్ళి చేస్తుంది పెళ్ళి అయిన రాత్రి ఆ బిడ్డకు జాగ్రత్తలు చెప్పి కొండ చిలువ పక్కన పడుకోబడుతుంది. ఆ బిడ్డ తన భయాన్ని, తల్లితో చెబుతూనే ఉంటుంది, కాని ఆ తల్లి అది ఆ కొండచిలువ ప్రేమ చూపించే పద్ధతి అని బదులు చెబుతూ ఉంటుంది. కొండచిలువ ఆ బిడ్డన చుట్టేస్తుంచే ఆ బిడ్డ అమ్మకు చెప్పుకుంటుంది. కొద్దిగా ఓర్చుక్క అష్టయిశ్వర్యాలతో తూలతూగుతావు అని తల్లి హాయిగ నిద్రపోతుంది. బిడ్డకు గొప్ప భవిష్యత్తు ఇచ్చానని నమ్మితుంది మరుసటి రోజు బిడ్డను మింగిన ఆ కొండ చిలువ కడుపు కోనే అందులో చనిపోయిన ఆ బిడ్డ శరీరం బైటపడుతుంది. అర్థం అయి అవనట్లు ఉన్న కథలా ఉండా.... బిడ్డలపై ప్రేమతో గొప్పింట సంబంధాలను ఎన్నుకుని చూసి వాడికెన్ని అలవాట్లున్నా ఆస్తి ఉంటే చాలని బిడ్డ సుఖపడుతుందని నమ్మి ప్రేమతో బిడ్డల వివాహాలు చేసే తల్లులు ఈ కథలో ప్రతి చోటా కనిపిస్తారు. అత్యాశ ప్రేమకు ఎలా ద్రోహం చేస్తుందో చేపే అయ్యుతమైన కథ ఇది. ఈ కథలోని పెళ్ళికూతురు మొదటి కథలోని తేజీమాలా స్నేహితురాలు తేజీమాలా ఆ పెళ్ళికి తల్లి అనుమతితో వెళ్ళి తల్లి ఎలుకను చుట్టు ఇచ్చిన చీర చిరిగిపోతే ఆ చీర కారణంగా తల్లి చెతిలో దెబ్బలు తీసి చనిపోతుంది. అలా ఈ రెండు కథలను కలుపుతారు దర్శకులు.

ఈ టీచర్గా పిల్లలను దండించిన ప్రతి సారి, పిల్లలతో కొంత కటువుగా ఉండవలసిన ప్రతిసారి నేను ఆ పిల్లల తల్లుల నుండి ఎదుర్కునే కోపం గురించి ఎంతె చెప్పినా తక్కువే. వారి కోపంలో బిడ్డలపై పిచ్చి ప్రేమ ఉంటుంది. కానీ ఆ పిల్లలను శిక్షించడం అప్పుడు అవసరం అని ఆ తల్లులు నమ్మరు. పిల్లల పట్ల కొంచెం కటువుగా ఉన్నా పులిలా మీదకు దూకి పిల్లలను కాపాడుకోవాలనుకునే ఆ తల్లుల అమాయకత్వం ఆ పిల్లల భవిష్యత్తుకు, వారి కుటుంబ భవిష్యత్తుకు కూడా ప్రమాదకరం. ప్రేమ కొందరిలో అనవసర కోపాన్ని పెంచుతుంది. ఆ విషయాన్ని చర్చించే కథ ఇది. మాలతి భర్త పూనాయ్ తన బంధువయిన ఒక ముసలి వ్యక్తిని చాలా నమ్ముతాడు. అతనికి చెప్పకుండా ఏ పని చేయడు. మాలతి పిల్లలను ప్రసవించిన ప్రతిసారి ఆ బంధువు ఆ పుట్టిన బిడ్డను గొయ్యి తీసి పాతి పెట్టమని చెబుతాడు. మొదటి మూడు కాన్పులలో పుట్టిన పిల్లలను అలాగే అడవిలో పాతి పెడతాడు పూణై. మాలతి నాలుగోసారి ఆడపిల్లను కంటుంది. ఈ సారి తన బిడ్డను ఇవ్వనని, ఆ బంధువుని వదిలి పెట్టమని అతని మాటలు పట్టించుకోవదని భర్తను కోరుతుంది. భర్త వినడు. ఒక కత్తి బట్టల మధ్య దామకుని ఆ బంధువు అంతు చూడడానికి బిడ్డతో అతని దగ్గరకు భర్తతో వెళుతుంది మాలతి. ఈ నాలుగో బిడ్డను చూసి ఆ బంధువు ఇదే నీకు పుట్టిన మొదటి బిడ్డ. దీన్ని ప్రేమగా పెంచుకో. నేను నీ చేత చేయించిన మూడు హత్యల గురించి తెలుసుకోవాలంటే ఆ బిడ్డలను పాతి పెట్టిన చోటుకు

ఇప్పుడు వెళ్లు అని చెబుతాడు అతను. భర్తతో అడవిలోకి వెళ్లిన ఆమె పాతి పెట్టబడిన ఆ మూడు మృతదేహాలు మాట్లాడుకోవడం చూస్తుంది. తాము పుట్టిందే ఆ భార్యాభర్తలను చంపడానికని, ఒక పద్మాలుగేర్చు పిల్లలుగా బతికి ఆ కుటుంబాన్ని నాశనం చేసే వాళ్ళమని. వారిని ఆ బంధువు కాపాడి తమకు ఆ అవకాశం లేకుండా చేసాడని బాధపడడం ఏని ఒక బంధువుగా, తమ మంచి కోరే వ్యక్తిగా తమ మొదటి బిడ్డల్ని భూస్తాపితం చేసి ఆయన తమను కాపాడాడని, అది అర్థం చేసుకోలేక తన తల్లి ప్రేమ అతని పట్ల కోపంగా మారి తాను అతన్ని చంపాలని చూసిందని ఆమెకు అర్థం అవుతుంది. ప్రేమ పిచ్చిగా మారి కళ్ళకు వాస్తవాలు కనిపించక బిడ్డల పట్ల కొంత కరినంగా ఉండవలసిన సమయంలో అలా ఉండేవారిని శత్రువులుగా చూసే పిచ్చి తల్లుల కోపం కొన్నిసార్లు ఎంత ప్రమాదమో, కని ఆ ప్రేమకు కొంత అనుభవం జోడించి చూడడం ఎంత అవసరమో చెప్పే కథ ఇది. ముఖ్యంగా ఆ చంపిన ముగ్గురు బిడ్డలు మగవారు, చివరకు వారికి పుట్టిన బిడ్డ అడబిడ్డ అవడం కొసమెరుపు. మగ బిడ్డలను వెనకేసుకోచ్చే పిచ్చి తల్లులకు ఆలోచన కలిగించే కథ ఇది.

ఈ నాలుగు కథలలో నలుగురు తల్లులు కనిపిస్తారు. పిల్లల పెంపకం, పిల్లల పట్ల భాద్యత గురించి ఎన్నో విషయాలు మాజిక్ రియలిజిస్ట్ అంటి పెట్టుకుని చెప్పే ఈ కథలలోని తల్లి ప్రేమను, తల్లి బిడ్డల సంబంధాలను వివరించే

గొప్ప సినిమా ఇది. కొంత హింస ఎక్కువ పాళ్ళలో ఉన్నట్లనిపించినా చాలా లోతైన అర్థంతో ఉన్న కథలు. ఈ సినిమాని అర్థం చేసుకోవడానికి కొంత శ్రమ పడాలి. అసామీ సాంప్రదాయ సాహిత్యంతో కొంత పరిచయమన్నా ఉండాలి. మాత్రుత్వపు వివిధ పార్శ్వాలను చర్చించే ఈ సినిమాలోని ట్రై పాత్రలన్నీ ఆలోచింపజేసేవే... ఈ సినిమాను తీయడానికి దైర్యం చేసిన భాస్కర హజారికాని అభినందించాలి. ఇటువంటి సినిమాలు రాకపోవడానికి కారణం అలాంటి ప్రేక్షకులను మన సినిమా తయారు చేసుకోలేకపోవడమే...

నేటికీ అణచివేతలో 'గోర్ జాతి'

రాజ్యాలలో అణిచివేయడిన గోజాతి ప్రజాస్వామ్యంలో అదే పరిస్థితి కొనసాగుతుంది. దేశంలో గోర్ అని పిలువ బడు ఈ జాతి హరపు మోహన్ జాధారో సింధు నది 'గోర్ లనే ప్రాంతం' నుండి ఉన్న నదుల పరివాహక ప్రాంతాలకు విస్తరించి ఉన్నారు. ఏరు అప్పటి రాజ్యాలలో భాగస్వాములైనారు. సింధు నాగరికత ఘటేల సంవత్సరాల క్రితం నుండి సంస్కృతి సాంప్రదాయాలు నేటికి కొనసాగిస్తూ వస్తున్నారు. గోర్ తెగపై ఇతర మతాల దాడులు నిత్యకృత్యం అయినాయి. దేశంలో దాదాపు 13 కోట్ల జనాబూ కలిగి వివిధ రాష్ట్రాలలో దాదాపు 40 పేర్లతో పిలువబడుతూ గుర్తింపు అంటూ లేకుండా జీవనం కొనసాగిస్తున్నారు. అయినప్పటికీ నేటికి ఒకే భాష, ఒకే వేషధారణ, ఒకే పండుగలు సంస్కృతి-సాంప్రదాయాలు కలిగియన్నప్పటికీ కటిక దారిద్ర్యం అనుభవిస్తున్నారు.

గోర్ బంజారా దేశవాసులని రాజ్యపుత్ర, సూర్య చంద్ర రాజుల వంశానికి చెందిన వారని, హర్షహర్షసుని అనంతరం రాజపుత్ర వంశం ప్రభావం ఎక్కుగా ఉన్నదని సి.వి. గౌరిశంకర్

మొదలైన చరిత్రకారులు వినెంటర్ స్క్రీత్ రాజపుత్రుల సంతతి స్వదేశం వారు అని

కూడ అంటున్నారు. చౌహాన్, పమార్ రాఫోడ్లు ప్రసిద్ధి చెందిన రాజ వంశీయులని సి.వి. వైద్య, జి.పి.ఓర్మూ అను చరిత్ర కారులు కర్నల్ లాడ్ బలపరిచారు. హరపు మోహన్ జోదారో పాకిస్థాన్ సింధు నదికి ఐదు కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉన్నది "గోర్ అనే ప్రాంతం". అక్కడి నుండి

- ఎం.ధర్మానాయక్, 9490098685

రాష్ట్ర అధ్యక్షులు, గిరిజన సంఘం

పంజాబ్, గుజరాత్, రాజస్థాన్, మహారాష్ట్ర తెలంగాణ దేశమంత నదులను ఆసరాగా చేసుకుని విస్తరించారు. ప్రధానంగా మాత్రస్వామిక వ్యవస్థ వీరిలో కనబుదుతుంది. సింధు నాగరికత, ఆచారాలు ఈ జాతి జీవనంలో ఇప్పటికీ కొనసాగుతోంది. మంచినీళ్ళ బావి వ్యవసాయం, పశుపోషణ, మట్టి పాతలు స్త్రీలు అలంకరించే గవ్వలు, హరాలు, బంగారం, వెండి, రాగి ఇత్తడిలతో తయారు చేసిన అభరణాలు మూడు జుట్లు అల్లిక, అద్దాలతో అలంకరణ, దంతాలతో దుఖ్యేనలు ఇప్పటికి వాడుతున్నారు. కంచు వారికి ప్రత్యేక లోహం. ఈ జాతి స్త్రీలు గుణవంతులు, గొప్ప దైర్యము గలవారని చరిత్ర చెపుతుంది. గుడులు, గోపురాలు వీరి ఆచరణలో కనబడవు. యూగాలు యజ్ఞలు చేస్తూ స్వాన్తీక గుర్తును ఇప్పటికి వారు పూజలు చేసే సమయంలో వాడుతున్నారు. హరపు మోహన్ జోదారో నుండి గోర్ జాతి తమ సంస్కృతిని కొనసాగిస్తూ వస్తున్నారు.

క్రీ.శ. 851 అరబ్బు యాత్రికుడు నులేమన్ వీరబోజుని రాజ్యాన్ని దర్శించి బోజుని రాజ్యం సంపన్నంగా ఉండని దొంగలులేరని కొనియాడారు. అప్పటికి చౌహానులు ప్రాంతీయ సామంతులుగా రాజ్యంలో ఉన్నారు. క్రీ.శ. 956లో సింహాజ్ చౌహాన్ స్వతంత్ర్య రాజ్యం పాలిస్తున్నప్పుడు జయరాజ్ ఘుణ్ పట్టణాన్ని నిర్మించెను. జయరాజ్ డిల్లీ రాజ్యాన్ని ఆక్రమించెను. క్రీ.శ. 1010 నుండి క్రీ.శ. 1055 రాజబోజ రాజు చక్రవర్తి సామంత రాజులుగా కొద్ది రాజ్యాలను ఎలినారు. పాలన వ్యవస్థ శిస్తు మీద ఆధారపడి గ్రామాల ద్వారానే సిస్తు వసూలు చేసేది

అదే బాధ్యతలో గ్రామాలలో జరుగు అభివృద్ధి, తగాదాలు, వివాదాలు పంచాయితీ ద్వారానే పరిష్కరించుకునేవారు. ఈ సంస్కృతి ఇప్పటికి కొనసాగుతోంది.

క్రీ.శ. 1166 గుజరాత్లో పుధ్వరాజ్ చౌహాన్ తండ్రి సోమేశ్వర్ చౌహాన్, తల్లి కర్మరదేవి దంపతులకు జన్మించారు. 16 సంవత్సరాలకే పుధ్వరాజ్ చౌహాన్ డిల్లీ రాజ్యానికి రాజు అయ్యాడు. జయచంద్ర రాఫోడ్ కుమారై సంయుక్తను వివాహం చేసుకున్నాడు. దీంతో ద్వేషం పెంచుకున్న జయచంద్ర

రాథోడ్ కుటు పన్ని మహామృద్ ఫోరీకి పృధ్విరాజ్ రహస్యాలను చేరవేసి, జబ్బందులకు గురి చేశాడు. రాథోడ్ వంశానికి చెందిన లక్ష్మణసేనుడు బెంగాల్లో ఒక ప్రాంతాన్ని పరిపాలిస్తున్నాడు. అతనిని పృధ్విరాజ్ చౌహాన్ ఓడించెను. 1191లో మహామృద్ ఫోరీని ఓడించి విజయం సాధించెను. 1192 తరాయెన్ యద్భుతంలో విజయం సాధించిన పృధ్విని ఫోరీ క్షమాపణ కోరగా, క్షమించి వదిలేశాడు. తరువాత దొంగదెబ్బతో 1192లో పృధ్విరాజ్ను తురికిస్థాన్లో కారాగారంలో కండ్లు పీకేసి బంధించి ఉంచుతాడు. జరిగిన విపత్తుకు చింతించిన ఆస్థాన పండితుడు చంద్ బర్దాయ్ పృధ్విరాజ్ను చూడాలని తలంచి ఫోరీని అనుమతి కోరుతాడు. బర్దాయ్ అడుగుల చప్పుడు విన్న పృధ్విరాజ్ కాళ్లు చేతులు జాడించగానే సంకెళ్లు తెగిపడిపోతాయి. ఫోరీకి అది ఆశ్చర్యం కలిగిస్తుంది. ఆ విషయం బర్దాయ్ను ప్రశ్నించగా.. కొంత దూరంలో ఒక గంట కట్టించమని కోరతాడు. అందుకు సమ్మతించిన ఫోరీ తన మంత్రులతో కలిసి సభ ఏర్పాటు చేసి, పృధ్విరాజ్ను చేరసాల నుండి తీసుకువచ్చి 50 గజాల దూరంలో ఖదు అడుగుల ఎత్తులో ఒక గంట కట్టిస్తాడు. వస్తున్న శబ్దం ఆధారంగా పృధ్విరాజ్ గంటను చేధిస్తాడు. పృధ్విని ఫోరీ శేఖావ్ అని మెచ్చుకుంటాడు. ఆ కంఠ ధ్వని ద్వారా ఫోరీకి బాణం వేస్తాడు. కంఠంలో బాణం దిగగానే ఫోరీ సింహసనం మీద నుండి కిందపడి పోతాడు. ఇక పృధ్వి తనకు మరణ శిక్ష తప్పదని గ్రహించి చాంద్ బార్దాయ్నే తనను చంపేయమని కోరతాడు. అతను అలాగే చేస్తాడు. అందుకే చాంద్ బార్దాయ్ పృధ్విరాజ్ చౌహాన్ పేరు క్లిపటికి పెట్టి ప్రయోగిస్తున్నారు. 1206

మార్చి 15న అష్టోర్లో వీర మరణం పొందెను. పేషావర్ ఆప్సనిస్తాన్లో ఇప్పటికీ సమాధి దర్శనమిస్తున్నది.

మహామృద్ ఫోరీ సైన్యములు గోర్జాతిపై దాడి చేసి మారణఫోమం సృష్టించారు. అడవులు, గుట్టలు, గృహాలలో తల దాచుకున్న వారిని సైతం వదలకుండా వెతుకు తుండటంతో వారు బిక్కు బిక్కుమంటూ జీవనం సాగించారు. పెండ్లిండ్లు రాత్రి వేళల్లో

చేసుకునేవారు. రాత్రిపూటలల్లో పెళ్ళిళ్లు చేసుకున్నారు. వారి వేషధారణ పూర్తిగా మార్పుకున్నారు. స్త్రీల వప్రాలంకరణలో సైతం మార్పు వచ్చింది. ముఖాలపై పచ్చబోట్లు ఐట్లుకున్నారం. మనముల పేర్లు చెట్ల పేర్లు కలిసి వచ్చేటట్లు పెట్లుకున్నారు. నది వరి ఎం ఎం క్రింతంలో అడవే

ఆధారంగా జీవించసాగారు. ఆకులు, పండ్లు, గడ్డలు, వెదురు బియ్యం, పశువులు, మేకలు పెంచుకుంటూ వ్యవసాయంపై ఆధారపడి జీవనం కొనసాగించారు.

వీరు ఉత్తర భారతదేశంలో లక్ష్మిషా బంజార, దక్కిణ భారతదేశంలో జంగిభంగి, మధ్య భారతదేశంలో భగవాన్ దాన్ వ్యాపారులుగా చలమణి అవుతున్నారు. 1608లో బ్రిటీష్ వాళ్లు వ్యాపారం పేరుతో దేశంలోకి వచ్చారు. అప్పటికే బౌరంగ జేబు పాలన కొనసాగిస్తున్న కాలంలో లక్ష్మిషా బంజారా వారు పశువుల మేపుకుంటూ యమునా నది పరివాహక ప్రాంతంలో ఉంటూ మంచినిటి చెరువుల నిర్మాణం చేశారు. పశువులపైన ఆప్సనిస్తాన్, శ్రీలంక, ఉత్తరాభింద్, బుందెల్ భిండ్ ప్రాంతంలో గిరిజనులు, వనమూలికలు, ఉప్పు, సున్నం, ధాన్యాలు తదితర సరుకుల వ్యాపారం బాగా సాగుతున్నది. గోర్ జాతి పైన 1857లో మీరట్లో కుటు కేసు నమోదైంది. బ్రిటీష్ ప్రభుత్వం వారిని అణదొక్కజూసింది. వ్యతిరేక ఉద్యమంలో లంబాడీలు ఎక్కువ మంది పాల్గొన్నారు. ఇందులో భాగంగా కొంత మేర భూములు కోల్పోయారు. మిగిలిన భూములను సైతం బ్రిటీష్ వారు స్వాధీనం చేసుకునే కుటుపున్నారు. 1839లో వీరిపైన దొంగలు, దారిదోషిడిదారులని ముద్ర వేశారు. అంతటితో ఆగక కరపుత్రాలు, పుస్తకాలు వేసి పంచారు. 1871లో వారిని దొంగలుగా చట్టం చేశారు. ఈ క్రమంలోనే డిలీలో ఉన్న లక్ష్మిష బంజారను వ్యాపారం చేయవడ్ని బెదిరించారు. ఆయన నివాసాన్ని తగలబెట్టారు. ఆయనను నాలుగు ముక్కలుగా నరికి డిలీ నలుమూలల వేలాడదీశారు. వాటికి లావూరి గేటు, అజీర్ గేట్, కాశీరి గేట్, డిలీ గేట్ పేర్లను నామకరణం చేశారు.

దీనితో గోర్ జాతి వ్యాపారం వల్ల వచ్చే 27 శాతం ఉన్న ఆదాయం, 3 శాతానికి పడిపోయింది. చివరకు ఆకలితో అలమటిస్తూ చనిపోయారు.

గోర్ జాతి బిడ్డ 1739న సేవాల్ మహరాజ్ పుట్టారు. ఆయన ఏరి అభివృద్ధికి మరో ప్రయత్నం చేసాడు. కుంటుపడిన వ్యాపారాన్ని నిలబెట్టేందుకు బంజారాల దగ్గర ఉన్న పశువులు గోర్లు, మేకలతో జాతి మనుగడ సాగాలంటే ప్రకృతిని ప్రేమించాలని హితబోద చేశాడు. జంతు బలి ఇవ్వవద్దని ఉపదేశించాడు. చిన్న పెద్ద తేడా లేకుండ ఉండాలని అందరిని గౌరవించడం నేర్చుకోవాలని సూచించాడు. ప్రకృతి అభివృద్ధిలో భాగంగా తండ్రా నిర్మాణం చేయాలని పిలుపు ఇచ్చాడు. గోర్ జాతి ప్రత్యేకమైనది ప్రతేకంగా జీవించాలని నాయక్, కంరోబారి, డావో, నసాబి, తండ నిర్మాణంలో ప్రముఖ పాత్ర పోషించాలని ఆదేశించాడు. దేవుళ్ళు దయ్యాలని నమ్మకండి “భజోమత్ పూజోమత్ ధూజోమత్” అంటూ ప్రచారం చేశాడు. తాతముత్తాతల నుండి “ధడో” పూజించే సాంప్రదాయం ఉన్నది. పోరియఫుడ్, లోకమసంద్, సేవాఫుడ్ మాత్రసాద్ బుడియ బాపు జ్ఞానుల పేరులో నిర్మాణంచే ఘట్ ధడో మంచి సూక్షులను బోధించిన వారిని మరచిపోకుండా ప్రత్యేక జాతర నిర్మిస్తుంటారు.

నవాబ్ రాజ్యంలో భూమికోసం, భుక్తికోసం, వెట్టిచాకిరి విముక్తి కోసం తెలంగాణ అంతా ఉద్యమాలు నడుస్తున్న కాలం. భూస్వాములు, జమిందారులు చెప్పిందే వేదంగా అత్యాచారాలు దాడులు చేస్తూ చేతికొచ్చిన పంటలను తీసుకుపోవడం, శిస్తు కట్టడం పుల్లెర కట్టడాలని దోపిడీలు నడుస్తున్న ఆ కాలంలో తెలంగాణ రైతాంగ సాయుధ పోరాటం జరుగుతున్నది. ఈ అదే సమయంలో కులం లేదు, మతం లేదు అందరం స్వేచ్ఛకోసం నైజాం భూస్వాముల ఆగడాలను అడ్డుకోవడం కోసం పోరాటమే మార్గమని కా॥ జటోత్ లాను నాయక్ ఆరుగురు అన్నదమ్ములు ఆ పోరాటంలో పాల్గొన్నారు. ఐదుసార్లు పైరింగ్లలో పాల్గొని ఎనిమిది సంవత్సరాలు జైలు జీవితం గడిపాడు. దళంలో చేరి విషపం వర్ధిల్లాలి, సమాజం మారాలి అంటూ ఎర్రజెండ వర్ధిల్లాలి. సమాన రాజ్యం కోసం దళసభ్యుడై చివరకు నిజాం రజాకారుల చేత చిక్కి చిత్ర హింసలకు గురై చనిపోయాడు. పది లక్షల ఎకరాల భూమి పంచి మూడు వేల గ్రామాలకు స్వరాజ్యం తీసుకొచ్చారు. నాలుగు వేల మంది బలిదానం చేసిన మహత్తరమయైన పోరాటం తెలంగాణ రైతాంగ సాయుధ పోరాటం. అటువంటి త్యాగాలు చేసిన “గోర్ జాతి” దేశంలో అనేక రకాలుగా అణగ

దోక్కబడి తమకు కావాల్సిన హక్కులు అందక నేటికి ప్రభుత్వ సాయం కోసం ఎదురు చూస్తున్నారు. నాటి పోరాట ఫలితంగా సంక్లేషు పథకాలు అమలు అయినా, నేటి కేంద్ర, రాష్ట్ర ప్రభుత్వ ప్రజావ్యతిరేక విధానాల వల్ల నష్టపోతున్నారు. కేంద్ర ప్రభుత్వం సంస్థలను ప్రయివేటు పరంచేసే దిశగా అడుగులు వేస్తున్నారు. ఉపాధి, సంక్లేషు ఫలాలను దూరం చేసే ప్రయత్నం జరుగుతుంది. రిజర్వేషన్లు అందకుండా ఉపాధి అవకాశాలు లేకుండా ఇచ్చిన హమీలు అమలు కాకుండా కుట్ర చేస్తున్నారు. రైతు వ్యతిరేక చట్టాలను తీసుకొచ్చి ప్రజలను భూముల నుండి దూరం చేసే కుట్ర సాగుతున్నది. రైతు వ్యతిరేక చట్టాలకు ప్రపంచ ప్రజలంతా మధ్యతు తెలుపుతున్నరు. అదేస్వార్తితో ప్రజలు పోరాటం చేసి విజయం సాధించుకోవాల్సిన బాధ్యత ప్రజానీకంపై ఉన్నది. “గోర్ జాతి”కి తమ హక్కులు వచ్చేవరకు దేశంలో ఇక్కంగా పోరాడాల్సిన అవసరం ఉన్నది. గోర్ జాతిని 8 వ షైడ్యాల్ట్లో చేర్చి లిపి, కనుగొని దేశంలో ఉన్న భాషను రక్షించాల్సిన బాధ్యత ఉంది. ఆయా రాష్ట్రాలలో వారి జీవన విధానాన్ని రక్షించి, ప్రత్యేకంగా ఒడ్డెట్లో నిధులు కేటాయించి అభివృద్ధి దిశగా తీసుకు రావాల్సి ఉంది. ఇందుకు చర్చలు తీసుకోవాలని, ప్రణాళికలు రూపొందించాలని అడుగుదాం... సాధించుకుండాం...

V V

నెయ్యితీక

వట్టదల

ఆ రోజు క్లాస్ అంతా సందడిగా వుంది. రెండో ఫీరియడ్కు తెలుగు మాస్టర్ వచ్చారు.

“గోవీ ఎక్కడున్నావ్” అని ప్రశ్నించారు.

“వెనుకాల బెంచీలో వున్నాను సార్” అన్నాడు గోవీ.

“ఏం ఎందుకని అక్కడ వున్నావు” మళ్ళీ అడిగారు

మాస్టర్.

“మరేం లేదు సార్” అన్నాడు గోవీ.

“అసలు విషయం ఏమిటో నాకు చెప్పు పర్మాలేదు”
అన్నారు మాస్టర్.

“మరేమీ లేదు సార్ ఇక్కడన్న వారంతా గొప్ప గొప్ప ఫ్యామిలీకి చెందిన వారంట. నేనేమో పేదవాడిని కదా పైగా నాకు బట్టలు కూడా సరిగ్గా లేవు. పైగా నేను ఒక నిరుపేద కుటుంబంనకు చెందిన వాడిని నక్క ఎక్కడ నాగలోకం ఎక్కడ అని నేను ఈ లాస్ట్ బెంచీలోనే కూర్చున్నాను సార్” అని చెప్పాడు గోవీ.. బాధతో.

“ఒరే గోవీ నీకు కొత్త బట్టలు నేను కొనిస్తాను. చదువులో నువ్వే ఫస్ట్. ఇక నుంచి నువ్వు కూడా మొదటి బెంచీలో కూర్చో”... అన్నారు మాస్టర్.

మాస్టర్ ఇచ్చిన ప్రోత్సాహం గోవీకి కొండంత బలం నిచ్చింది. “అయినా నేను ఈ వెనుక బెంచీలోనే కూర్చుంటాను. బాగా అలవాటు అయింది. సార్ ఇక్కడే బాగుంది. చదువు శ్రద్ధగా నేర్చుకోవాలి గానీ ఎక్కడ కూర్చుంటే ఏమిటి సార్” అంటూ గోవీ తన చదువుతాను శ్రద్ధగా చదువుకోసాగాడు. కొద్దిరోజుల తరువాత పరీక్షలు వచ్చాయి. అందరూ రాసారు. ఘలితాలు మాత్రం తారుమారు అయ్యాయి. ముందు బెంచిలో కూర్చున్నవారు అందరూ ఫెయిల్ అయ్యారు. వెనుక బెంచిలో వున్న గోవీ జిల్లా ఫస్ట్ వచ్చాడు. మిగతా విద్యార్థులు సిగ్గుతో తల వోంచుకున్నారు.

చూసారా ఇప్పటికైనా గ్రహించండి. మీరు ముందు బెంచిలో కూర్చున్నామని విర్చ వీగారు. కానీ చదువు మాత్రం సున్నా. మనం చదువు కోవడం ముఖ్యం కానీ ఎక్కడ కూర్చున్నామన్నది ముఖ్యం కాదు. ఇప్పటికైనా తెలుసుకోండి ఎవరికైనా క్షమి, దీక్ష, పట్టదల ఉన్నప్పుడే ఏదైనా సాధించగలం అన్నారు మాస్టర్.

ఇది విన్న మిగతా విద్యార్థులు అందరూ కలిసి “మాస్టరూ మమ్మల్ని క్షమించండి. ఇక మీదట మీరు చెప్పిన మాట వింటాము. కష్టపడి చదువుకుంటాం” అన్నారు ముక్క కంరంతో.. గోవీ పట్టదలను అందరూ ప్రశంసించారు.

- ఎల. ప్రపుల్ చంద్ర, 6300546700

పట్టిగిలిధర్ బుడ్డోడి తెలివి - 35

నా వాచ్ పనిచేయటేదు
కొత్తది కావాలమ్మ!

అదేమన్నా పనిమనిషా
అక్క పనిచేయడానికి!

సీతి పద్మం

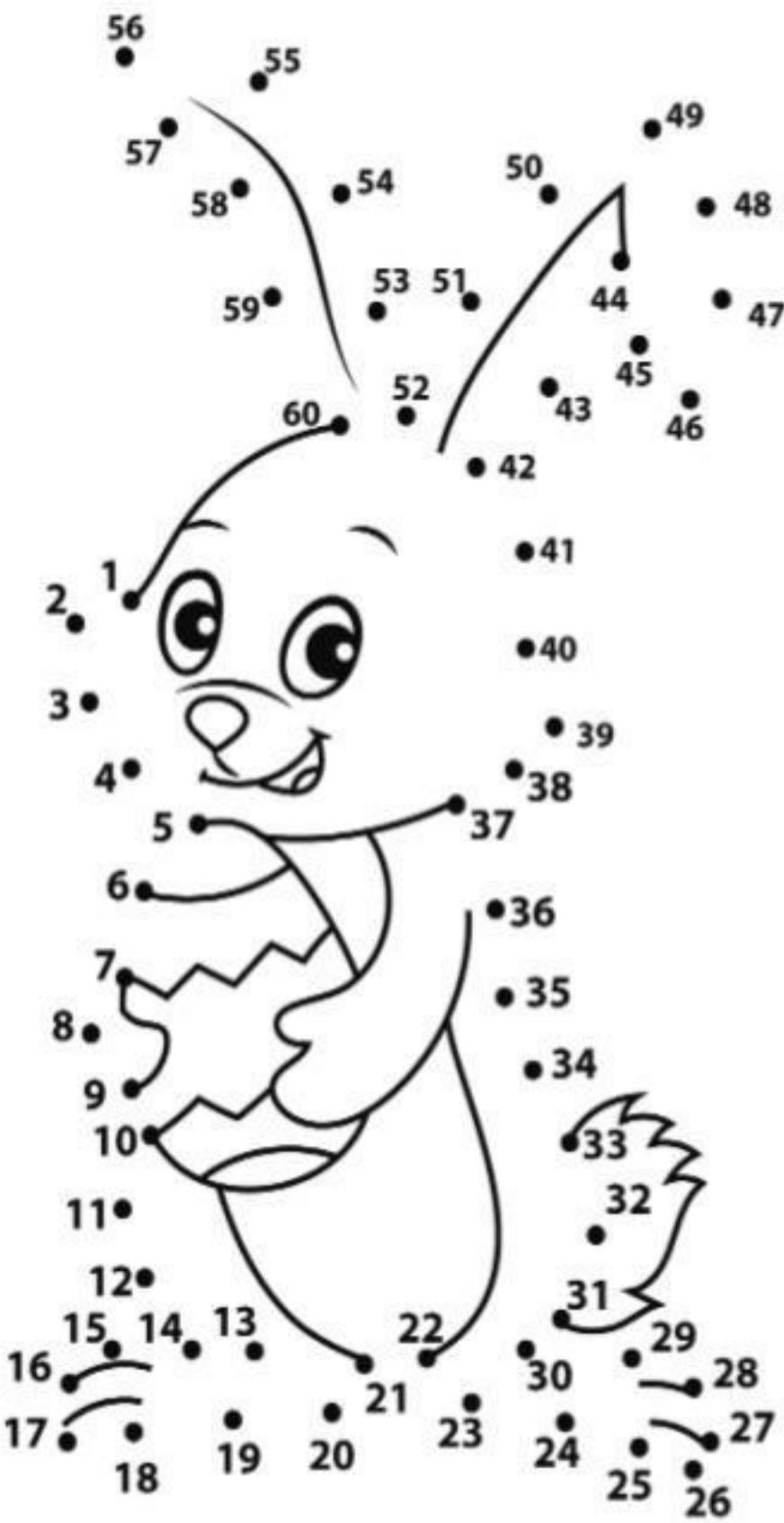
చీకటింట బుట్టి చీకటి బెలగిన

చీకటి మరుగుననో చిక్కనేల

చీకటి దెలిపిన సృష్టి కాన్పింపదా

విశ్వదాభామ వినురవేము

తాత్పర్యం : మానవుడు మాయలో పుట్టి, మాయలో పెరిగి, మాయలోనే జీవిస్తున్నాడు. ఆ మాయా పొరలను విడిచిపెట్టినపుడే ఈ సృష్టి రహస్యం తెలుస్తుంది.

చుక్కలు కలుపండి? వైనున్న ఆకారం

పూర్తిగా లేదు. ఆ స్థానంలో చుక్కలు,
అంకెలున్నాయి. అంకెల ఆధారంగా చుక్కలు
కలుపుకుంటూ వెళ్ళే ఆకారమేంటో పూర్తిగా
వస్తుంది. త్రి చేద్దామా..

పక్కన కనిపిస్తున్న దారేద?

బొమ్మలో మూడు పిల్ల
కారెట్లు, ఒక తల్లి కారెట్ ఉన్నాయి. తల్లి
పిల్లల దగ్గరకు వెళ్ళిందుకు మూడు దారులు
ఉన్నాయి. అందులో ఏది సరైన దారో, ఎలా
వెళ్తే పిల్ల కారెట్ల దగ్గరకు చేరుకుంటుందో
మరి.. మీరేమైనా సాయం చేయగలరా..!!

తేడాలు వైన కనిపిస్తున్న రెండు బొమ్మలు ఒకేలా కనిపిస్తున్నాయి,
కానీ వాటిలో పది తేడాలు ఉన్నాయి. అవి ఏంటో
కనిపెట్టగలరేమో ప్రయత్నించండి చూద్దాం..

రంగులేద్దాం..!

వైన కనిపిస్తున్న బొమ్మలో అందమైన
తుమ్మెడ పూపు మీద వాలింది. మంచి రంగులతో దానికి మరింత
అందంగా మార్చగలరేమో ప్రయత్నించండి చూద్దాం...

లెక్క తేఱిండి కింద కనిపిస్తున్న బొమ్మలో కొన్ని ఆకారాల
ఆధారంగా దేని విలువ ఎంతనో కనుగొని
‘?’ దగ్గర ఎంత సమాధానం వస్తుందో చెప్పగలరేమో..
ప్రయత్నించండి చూద్దాం..

$$\begin{aligned}
 \text{apple} &= 7 \\
 \text{grapes} &= 5 + \text{apple} \\
 \text{apple} &= 1 + \text{banana} \\
 \text{apple} + \text{grapes} + \text{banana} &= ?
 \end{aligned}$$

చిన్న కథ

గచ్ఛామీ..

లాస్ట్ డెడ్బాడీకి కుట్టేస్తుండగా అసిస్టెంట్ అంటున్నాడు... “టోటల్ ఫినిష్ సార్ ఈరోజుకిక ఏ శవమూలేదూ”... ద్వారీ దిగేందుకు గేట్ కీపర్ క్లాసానికోసారి మార్పురీలోకి తొంగిచూస్తున్నాడు... దృష్టి కిటికీలో నుంచి బయటకు సారించాడు డాక్టర్ డెడాన్ మృతదేహం తాలూకు కుటుంబ సభ్యులూ బంధువులు వ్యాన్తో సిద్ధంగా ఉన్నారు.. జేబులో ఫోన్ తీసి డ్రైవర్కు కాల్ చేశాడు.. మార్చింగ్ టు ఈవినింగ్ తాను సేకరించిన వాటిని కెమికల్స్ లో అతిపుట్టంగా క్లీన్ చేస్తున్నాడు.. వాటినొకొకటిగా తన కోటు జేబులో వేసుకుంటూ కారు వైపు మూవ్ అయ్యాడు..

కారు స్టోర్చుల్యంది ఆసుపత్రి గేటు దాటి మెయిన్ రోడ్కెక్కింది.. పొద్దున చదివీ చదవని మియన్స్ టైంస్ వెనుక సీల్స్ అలానే పడి ఉంది.. శరణార్థులు అటు ధాయ్లాండ్ వైపు ఇటు భారత వైపు తలదాచుకునేందుకు పరుగు తీస్తున్నారన్న వార్తకన్నా .. శరణార్థులకు ఆశ్రయమివ్వేద్దని సరిహద్దు దేశాలు తమ భద్రతాధికారులకు హెచ్చరిక చేసిందన్న అంతర్జాతీయ వార్త మానవత్వానికి మచ్చలా అనిపించింది..

రోడ్గుండా వెళ్తోంది కారు.. ప్రధాన వీధుల్లో టియర్ గ్యాస్ ప్రభావం ఇంకా ఉంది, అలజడి అప్పుడప్పుడే తగ్గుతోంది. ఆందోళనా సూర్యాశ్వ అప్పుడే ఇంటిబాట పట్టినట్టున్నారు.. నినదించి నినదించీ గొంతులప్పుడే ఆగినట్టున్నాయ్ ఇంకా సన్సగా “వియ్ వాంట్ ప్రీడం, వియ్ వాంట్ డెమోక్రస్” ఏకో ధ్వనిస్తున్నట్టునిపిస్తోంది.. “కబర్ మా క్యాయ్ బూ” బెర్సైన్ గితం మార్గైగుతోంది.. ఎవ్రసముద్రం ఇప్పుడే ప్రవహిస్తూ వెళ్లిందా అన్నట్టు అక్కడక్కడా అరుణ పతాకాలు.. రెడ్ షైక్సులు, ఎర్ రిబ్బులు కరపత్రాలు, ప్లకార్డులు, రబ్బర్ తూటాలు, చెల్లాచెదురుగా పడున్నాయ్. ఎవరో గుంపులుగా పరుగెత్తినట్టు ఎవర్చెవరో తరిమినట్టు సాక్షంగా కుడి ఎడమల చెప్పులు అక్కడక్కడా తెగిపడున్నాయ్, కూడా వద్ద గోడలకతికించిన పోస్టర్లు రక్తచారికలు అగుపడుతున్నాయ్.. జివ్వన ఎగిసిన డిజైన్లన్నాయ్..”

“కోన్సిడేశాల్స్ గ్రామ దేవతల వద్ద నేల ఇలాగే రక్తం తాగుతుంటుంది” అని అనుకున్నాడు డాక్టర్. “ప్రజాసాధార్మ్యాన్ని కూల్చేసి ఇప్పుడే పైన్యమూ ఓ గ్రామ దేవతయ్యిందా” అని ఆలోచిస్తున్నాడు.. రోడ్పై భీతావహ దృశ్యాల్ని చూస్తూ “ఈయనగారికి రేపూ చేతిండా పనే ఉంటుందేమో” అని డ్రైవర్ థాంగ్ గొఱుక్కుంటున్నాడు.. డాక్టర్ తన కోటు జేబును తడుముతున్నాడు వెతుకుతున్నవేవో వేళకు తగులుతుండేసరికి దీర్ఘంగా

- శ్రీనివాస్ సూఫీ, 9346611455

నిట్టార్చాడు.. ప్రశాంత ప్రేమికుడైన డెడాన్ తన ఇంటిని యాంగోన్ నగర శివార్లో నిర్మించుకున్నాడు.. ఇల్లు ఇంకా చాలా దూరం ఉంది.. ఈలోగా ఆలోచనలోకి జారుకున్నాడు..

పీనగుల కొట్టు, శవాలగది మార్పురీని సామాన్యజనం ఎందుకిలా అభివర్షిస్తారో ఇప్పడిపుడే అర్ధమవుతోంది తనకు.. పేరుకు ముందు డాక్టర్ పదాన్ని గొప్ప కీర్తికిరీటంలా మురిసిపోతాడు తను.. మెడికల్ కాలేజీ ఎమ్మెన్ పట్టా పొందినప్పుడేకాదు మెడికల్ ఎంట్రున్స్ లో సీటు సాధించినప్పుడే ఉప్పొంగిపోయాడు.. డాక్టర్ అనే పదం గాడ అనే రెండక్కరాల కన్నా గొప్ప అని అతని భావన.. వృత్తిపట్ల నిబద్ధత ఎక్కువ. తనకు ప్రభుత్వ వైద్యుడే అయినప్పటికీ రంచనుగా సమయానికిల్ల ద్వారీ దిగి వెళ్లిపోవాలనుకోడు.. ఆ రోజుకు ఆఖరి పేషెంట్ వరకూ భరోసానిచ్చాకే తనవాచ్ వంక చూసుకుంటాడు.. ఈలోగా తన సెల్ ఫోన్లో ఎన్నో టెక్స్ లు, మిస్ట్ కాల్స్ ఉంటాయ్.. వాటన్నిచేసే ద్వారీ దిగాకే రిప్పయిస్తాడు.. మొదట్లో అతని ముద్దుల భార్య పంద్రా క్యాజిన్ “పి మిస్సింగ్ యూ” అని వాపోయేది.. ఇప్పుడు “పయాం విత్ యూ” అని తోడ్వాటునిస్తోంది.. “ఈనెల నీ జీతమేది అని ఎనాడూ అడగలేదు తను, ఈ నెల ఎందరికి స్వస్థతనిచ్చారు

అంటుంది”.. ఆమె కళ్ళకు అతనో తథాగతుడు.. ప్రియమైన కూతురు ఆంగ్ కూడా అంతే బొమ్మలకో, షికార్లకో మారాం చేయదు..

పేదరికం కారణంగా సరైన వైద్యం అందక తన తండ్రి ఆర్చర్ చనిపోవటం డాక్టర్ కావాలనే తన సంకల్పానికి కారణమయ్యాంది.. తమ స్వగ్రామం దేహ బునో లోని చర్చకి తీసుకెళ్లినపుడల్లా తండ్రి తనతో చెప్పేవాడు.. “వైద్యం దేవుని ప్రసాదం, అందరికి పంచాలీ” అని.. అందుకేనెమో అతనిపేరు డెడాన్ అని పెట్టాడు.. ఆ పేరుకు బర్మా భాషలో సంతోషం.. ఉద్యోగాన చేరింది మొదలు తననాశ్రయించే రోగుల పెదవుల్లో చిరునవ్వులు నాటేవాడు.. కానీ ఈ ఫిబ్రవరి నుంచి తను వ్యాధుల్ని తరిమే యోధుడిగా కాక శవాల్ని కోసే కూలీగా మార్పుబడ్డాడు.. ఇంటికి వెళ్ళటప్పుడు సంతోషాన్ని కాక బాధను మొనుకు పోవాల్సోన్ది.. కొద్దిరోజుల క్రితం దాకా తన చుట్టూ సజీవ ప్రాణాలుండేవి. ఇప్పుడేమో శవాల గుట్టలు.. ఇది తనను కలచి వేస్తోంది.. శవాల్ని కోసిందుకు ఎమ్ముస్త చదవాలా అన్న నిస్పుహ ఆవరిస్తోంది..

హారన్ మోగగానే పనివాడు గేటు తెరిచాడు.. కారు లోనికి ప్రవేశించింది ఇది వరకైతే పరుగిత్తుకొచ్చే పాపనెత్తుకొని గాల్లో గిరగిరా తిప్పేవాడు.. పాపకళ్ల గప్పి భార్య పెదవులపై ప్రేమలేఖ రాసేవాడు.. కానీ ఇప్పుడలా లేదు తనిప్పుడు శవాల గదినుంచొస్తున్నాడు.. బాత్ రూంలో స్నానం చేసి రాగానే కూతురు అయస్యాంతంలా అతుక్కు పోయింది.. కిచెన్ లోనుంచి పొగల కప్పుతో వచ్చింది భార్య.. కాఫీ కప్పుతో పాటు అదనపు సుగంధం ఆమె.. కాఫీ సిప్ చేస్తూ ఇవిగో అంటూ తాను జాగ్రత్తగా తీసుకొచ్చినవి కూతురికి అందించాడు.. ఇస్తుండగా వాటినోసారి పరిశీలనగా చూశాడు “బక్క చుక్కన్నా రక్తం అంటివచ్చిందేమో” అని.. లేదు “ఆ రక్తమంతా బహుశా సైన్యాధ్యక్షుడి చేతులకే అంటి ఉంటుంది” అనుకున్నాడు.. “రేపెపుడైనా అతను నాకు తారసపడప్పుడో, లేదంటే బెలివిజన్ సెట్లోకొచ్చి శాంతి సందేశం వల్లిస్తున్నప్పుడో అతని చేతులు రక్తపుటేరులా కనిపిస్తాయా” అని అనుకున్నాడు.. “అంత రక్తపు చేతుల్ని అతని పసికూనలు చూసి ఎంత భీతిల్లుతున్నారో” అనుకున్నాడు.. “ఒకవేళ అతనికి పిల్లలు లేరేమో”, “లేకపోవటమేంటి నాతో సహా ఈ దేశస్తులంతా ఆయన పిల్లలమే కదా” అనీ అనుకున్నాడు..

ఈలోగా పాప వాటిని తన దోసిట్లోకి తీసుకొని “వన్, టూ త్రీ, ఫోర్, మ్యూ.. ఈ ఫోర్ట్స్ నో కలిపి నా దగ్గర ఫోర్ హండ్రెడ్ ఎబోవ్ అయ్యాయ్” అంది..

“డాడీ కెన్ ఐ అస్క్ వన్ క్రెశ్చన్” అనగానే “ఎన్ డియర్” అన్నాడు డాక్టర్.. కప్పు సాసర్లో పెడుతూ.

“జస్ట్ బెన్ దేన్ బ్యాక్ ఐ వజ్ ఆస్ట్ ఫర్ దీజ్” అనగానే “ఎన్” అన్నాడు..

“అప్పుడేమన్నాపు”, “ఏమన్నాను”..

“అవి నా దగ్గరెందుకుంటాయ్” అన్నాను..

“ఇంకేమన్నాను”.. అని అడిగాడు పాపనెత్తుకొని బాల్యానీ వైపు నడుస్తూ..

“అవి నా దగ్గరుండటానికి నేనేమన్నా సైనికుడ్నా, లేక పోలీస్ నా” అన్నావు..

“హో ఐ హోవ్ రిమెంబర్డ్” అన్నాడు..

“అయితే ఇప్పుడు నువ్వు పోలీస్ అయ్యావా”. “నో..

“సైనికుడయ్యావా”, “నోనో.. అన్నాడు..

అవెక్కడివో చెపితే పాప జడుసుకుంటుందనుకున్నాడు... అల్లర్లు, ఆందోళణలు, యుద్ధాల్లేని అహింసా మంత్రపు శాంతిలోకం పిల్లలకు దక్కాలను కుంటాడుతను.. అందుకే ఓ కట్టు కథ అల్లాడు.. “నేను వేటక్కొను.. అడవిలో తప్పుతుంటే

రోజూ కొన్నికొన్నిగా పెద్దపెద్ద వుట్టి బొవులు అయిప్పుడుతున్నాయ్” అని.. “హో.. అంటూ కళ్లు పెద్దవి చేస్తూ వింటోంది పాప..

ఆ రాత్రి పాప తన గదిలో బొమ్మలు ఊహిస్తూ తండ్రి చెప్పిన అడవి కథకు రూపమిస్తోంది.. పెన్నిలో పెద్దపెద్ద బొమ్మలు

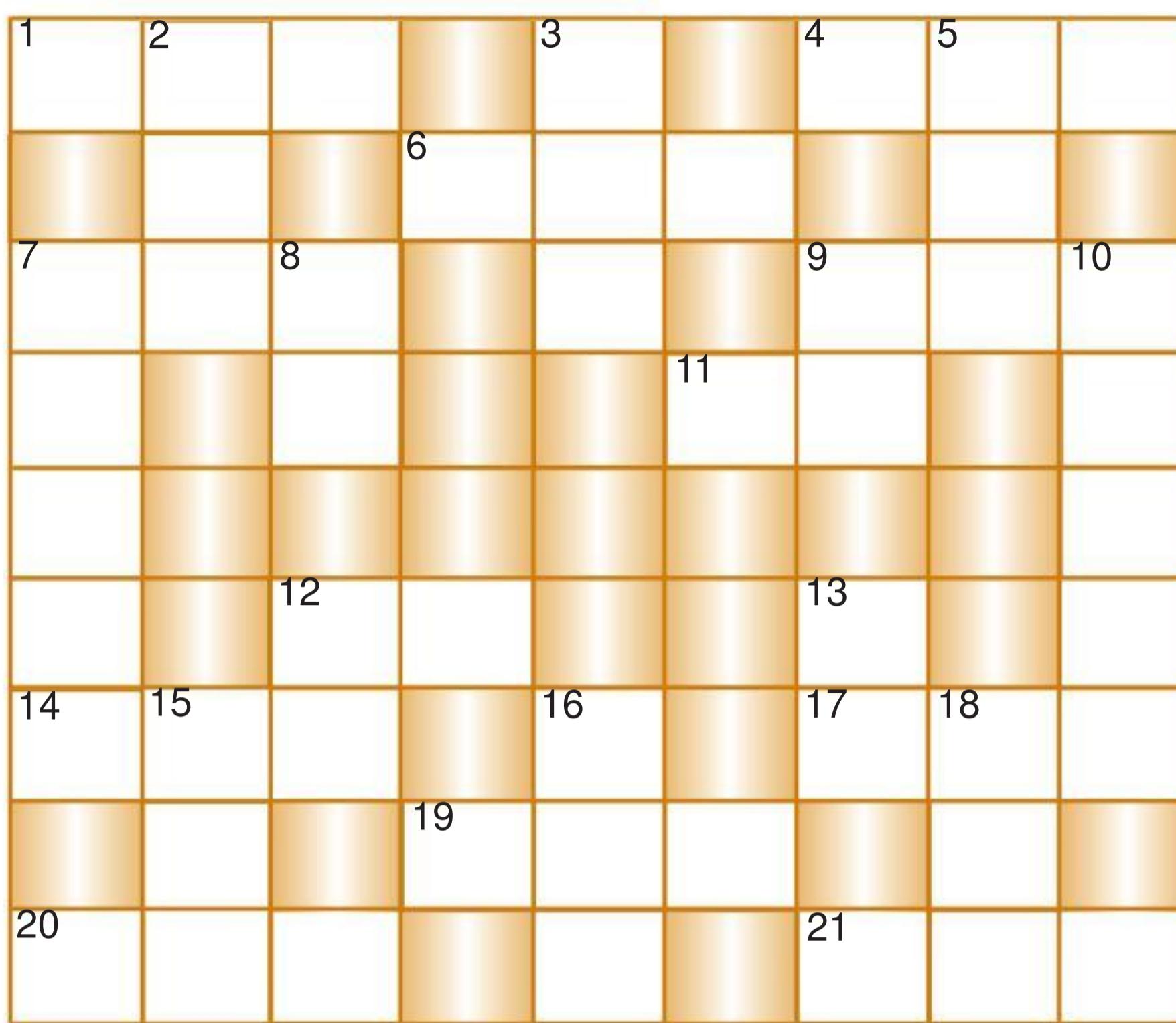
గెస్తోంది, వాటి తలల్లో, వీపుల్లో, మెడల కింద, వెన్నుల్లో, పొట్టల్లో గాయాలున్నట్టుగా చిత్రించింది..

మరుసటి ఉదయం ఇంటివద్ద వీడ్సేలు తీసుకోని ఆసుపత్రికి బయల్దేరాడు డెడాన్ రోడ్స్ కూడలికొస్తుండగా పళ్లాలు, డ్రమ్మలు, తప్పెట్లు నినాదాలు, నిరసన ధ్వనులు అధికమవుతున్నాయ్.. సైన్యం మిడతల దండులా దూసుకొస్తోంది, తెల్లవారు రూమునే ట్రైప్ చేసుకున్న రాజీనామ లేఖ జేబులో ఉంది.. కారు దిగి తన గొంతు నరాలు పగిలేలా ఎలుగిత్తుతున్నాడు.. మూడువేల వందనంతో నిరసన తెలుపుతూ “ప్రజాస్ామ్యం కావాలి సైనిక పాలన అంతమవ్వాలి” ...ధన్ మంటూ తుపాకి పేలిన శబ్దం..

తన వద్ద ఉన్న బుల్లెట్లుతో “విమ్ వాంట్ డెమోక్రసీ, సేవ ద ఫ్రీడం” అనే నినాదాక్కరాలుగా పేరుస్తోంది పాప, కానీ.. ఇంకొక్కటి తక్కువ పడింది “ఆ ఒక్క లోటు డాడీ ఈరోజు తీరుస్తాడు” అనుకుంది.... ఆ బొమ్మల గొంతుల్లోనూ ఆభరి శబ్దం అదే అయి ఉంటుందని అంచనా వేస్తోంది.. ఆ ఒక్క బుల్లెట్ కోసం ఇంటి వద్ద పాప ఎదురుచూపు.. “అగ్నియాసియా పుత్రి, అటు బే ఆఫ్ బెంగాల్ నుండి ఇటు అండమాన్ దాక, పర్వతాల నడుమ బొధ్ద దేవతా, శాంతిశరణం గచ్చామి, అహింసా శరణం గచ్చామీ” అభ్యుదయవాదోకడు కవిత పాడుతున్నాడు.. బుల్లెట్ను ఎదురించి బ్యాలెట్ గిలిచే తీరుతుంది, నియంత్రిత్వం పిడికిలి చీల్చుకొని ప్రజాస్ామ్యం పూర్వాక్తతి తప్పక పొందుతుంది.. ఇప్పుడో ఇంకాసేపటికో ఎన్నికల నిర్వహణ ప్రకటన హామీ వినపడొచ్చు కానీ.. కూల్చివేయబడింది ప్రజాస్ామ్యమొక్కెకాదు.. బలిగొన్న ప్రాణాల మాటేమిటి, బాధిత శాంతి మాటేమిటి...

v v

పదకేళ 299 - సుధామ

ఆధారాలు

అడ్డం

1. తెలుగు సంవత్సరారంభం (3)
4. పరభృతము (3)
6. పుట్టుక (3)
7. పులుసు కాదు తిరస్కరము, లోకువ

(3)

9. మోసము అటు నుంచి రాకతో వుంది (2)
11. టోపీ కాదు విషయంలో తుక్కెల్లి అసాంతం లాగడం (2)
12. వాయసము (2)
14. రోకలి (3)

17. వైశ్వదేవము, అగ్నియందు వేల్పుట (3)

19. అభ్యంజనము (3)
20. ఇదే ప్రథానం రోడ్డ మీద (3)
21. తిథి, వార, సక్కుత్త, కరణ, యోగాల కలయిత (3)

నిలువు

2. వింటే భారతం వినాలి, తింటే ఇదే తినాలట! (3)
3. విరహాణికి ఈ తాపం (3)
5. కోపము, కనుక ముందుకు గుడి ఇప్పుంది (3)
7. తిరస్కరము, భంగపాటు (5)
8. తెలుగు టీవీ తిరుగులేని యాంకర్ రాజీవ్ కనకాల పత్రి (2)
9. తలపై కాంగ్రెస్ వారికి గాంధీ పేర ఒకప్పుడు ప్రసిద్ధమైన ధారణ (2)
10. సంవత్సర ఫలాల్లో ఏడూ నిలువుతో బాటు ఇదెంతో కూడా చూస్తారు (5)
12. కాగితం ముందువెనుకలు (2)
13. ఆశ్వర్య శోక సంబోధనర్థకము (2)
15. వేడుక (3)
16. ప్రాచీన విశ్వవిద్యాలయం (3)
18. మరిచిపోయితిమి క్లప్పంగా(3)

గమనిక

▶ సమీక్షకోసం పుస్తకాలు పంపే రచయితలు, ప్రచురణ కర్తలు దెండు ప్రతులు పంపించాలి.

▶ రచయితలే సమీక్షలు రాయించి పంపకూడదు.

▶ పుస్తకాల మీద సమీక్షలకు సంబంధించి సంపాదకులదే తుది నిర్ణయం. ఈ అంశంపై ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలకు, ఫోన్లలో సంప్రదింపులకు తావు లేదు.

చిరునామా : సోపతి, నవతెలంగాణ, ఆదివారం సంచిక, ప్లాట్ నెం. 21/1, ఎం. పోచ. భవన్, ఆజమాబాద్, ఇండప్రైయల్ ఏరియా, బాగ్లింగంపల్లి, ప్రైదరాబాద్-500020

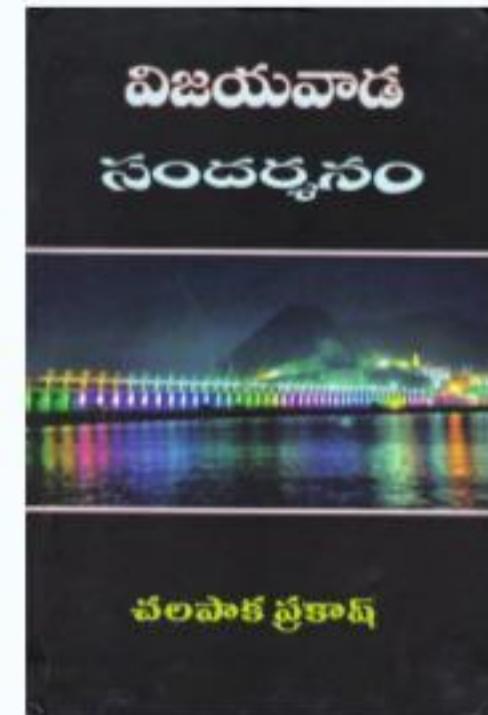
పదకేళ- 298 జివాబు

1	గి	రి	2	జి	స్త	3	బా	4	తు	5	హి	6	మం
ల			7	త	మ	ల	పా	కు				ధ	
క	10	సి			జ్ఞ		క్షి		11	హో		ని	
	12	గు	బొ			13	రా	లు	గా	యి			
త		ల				ము			15	గొ	డ్చు		
	16	మొ	న	17	గా	డు		18	డో	లు			
బు		గు		సు			20	అ		21	పు	22	లి
గ			23	వం	గ	24	దే	శ	ము		టు		
గ	ల్లం	తు			26	వి	ని		27	బొం	కు		

పదకేళి పజిల్ని పూర్తి చేసి కరెక్ట్ సమాధానాలు రాసి పంపిన వారి పేర్లు ప్రకటిస్తాం.

విజయవాడ సమర్ప సందర్భం

కృష్ణానదీ లోయ నాగరికతకు నిలువెత్తు సాక్షంవిజయవాడ.. 1929లో పింగళి వెంకయ్య జాతీయ పతాకాన్ని అందించిన ప్రాంతం విజయవాడ. క్రీ.శ. 626లో విజయవాడ ఆవిర్భవించిన విషయం నుండి.. అమరావతి రాజధాని దాకా ఎన్నో విషయాలు చక్కనిటిలతో చలపాక ప్రకాష్ సమోదు చేసారు. విజయవాడ నుండి 13 జిల్లాలకు కీ.మీ దూరం.. సందర్భాన్ని స్ఫురించి విషయాలు చక్కనిటిలతో చలపాక ప్రకాష్ సమోదు చేసారు. విషయవాడ నుండి 13 జిల్లాలకు కీ.మీ దూరం.. సందర్భాన్ని స్ఫురించి విషయాలు చక్కనిటిలతో చలపాక ప్రకాష్ సమోదు చేసారు.

దేవాలయం నుండి గాంధీ సమీక్షలు

గుడి దాకా ఎన్నో ఆలయాల ప్రశ్నలు గురించి చక్కగా విశేషించారు. ఆసియాలో మొట్టమొదటి బస్సు నడిచింది బెజవాడలోనే.. అంటారు రచయిత. (పేజీ. 78).. ముఖ్య కార్యాలయాల చిరునామాలు - ఫోన్ నెంబర్లు ఇస్తే ఇంకా బాగుండేది. ప్రచురణ రంగంలో 1908 నుండి జరిగిన కృషి... వివిధ పట్టికేషన్స్ పాత్ర మొట్టమొదటి సినిమా ధియేటర్ మారుతీ టాకీస్ -

దేశంలోనే తొలి ఆరోగ్య విశ్వవిద్యాలయం (ఎస్టీఆర్ హెల్చెచర్చులు నుండి విశ్వవిద్యాలయం) అలనాటి బెజవాడలోని పత్రికలు... 1908 నాటి స్వరాజ్యం నుండి శ్రీ బులిటెన్ దాకా ఎన్నో విషయాలు రాశారు. మండలి బుద్ధప్రసాద్, డా॥ గుమ్మా సాంబశివరావు, గార్ల ముందుమాటలు బాగున్నాయి. ప్రపంచంలోనే మొట్టమొదటి నాస్తిక కేంద్రం - గోరా కృషి; గాంధీ హిల్స్, విక్టోరియా మూర్ఖజియం, భారతదేశంలో తొలి రివర్ వ్యాలీ “కృష్ణవేణి మూర్ఖజియం” 1893 నాటి ఆనకట్ట నుండి 1957 నాటి ప్రకాశం బ్యారేజ్ దాకా సచిత్రాలతో ఎన్నో విషయాల్ని సంవత్సరాల వారిగా.. లెక్కలతో పరిశోధనాత్మకంగా రచయిత అందించారు. ఆంధ్రప్రదేశ్లో మొట్టమొదటి అయ్యప్ప

(విజయవాడ సందర్భం, రచయిత : చలపాక ప్రకాష్, పేజీలు : 224, వెల : 200/-, ప్రతులకు : చలపాక ప్రకాష్, 1-4/3-36, సంజయ్ గాంధీ కాలనీ, విధ్యాధరపురం-520012, సెల్ : 9247475975)

- తంగిరాల చక్కవర్తి, 9393804472

హేమంత తుషారాలు
(గజ్ఞు), రచయిత : డా.

గడ్డం శ్యామల, పేజీలు : 136, వెల : రూ. 150/-, ప్రతులకు : శ్యామల గడ్డం, ఫ్లాట్ నెం. 203, మారుతీ పైట్టు, న్యూ మారుతీ నగర్, చైతన్యపురి, హైదరాబాద్ - 060, సెల్ : 9704175183

అందుకున్నాం

8096310140, నవోదయ బుక్ హాస్

బహుశా... (కవిత్వం), రచయిత : వేణుగోపాల్, పేజీలు : 120, వెల : రూ. 120/-, ప్రతులకు : తెలంగాణ, ఆంధ్రప్రదేశ్లలోని అన్ని ప్రముఖ పుస్తక దుకాణాలలో...

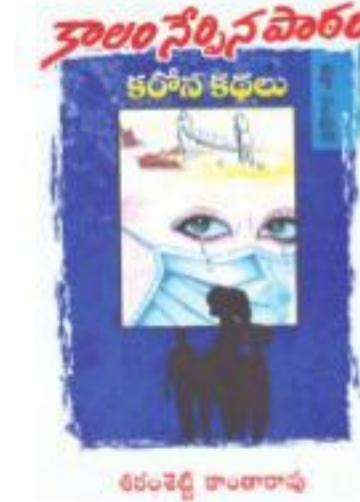
రచయిత : రమేశ్

చెప్పాల, పేజీలు : 126, వెల : రూ. 200/-, ప్రతులకు : అన్ని ప్రముఖ పుస్తక దుకాణాలలో..., సెల్ : 9849073163

కాలం నేర్పిన పారం (కథా సంపటి), రచయిత : శిరంశేట్టి కాంతారావు,

పేజీలు : 118, వెల : రూ. 100/-, ప్రతులకు : శిరంశేట్టి కాంతారావు, ఇం.నెం. 1-1-177, మమతల కోవెల, శ్రీనివాసపురం కాలనీ, పాత పాల్వంచ, భద్రాది కొత్తగూడెం జిల్లా. సెల్ : 9849890322

534002, సెల్ : 8125996070

ఎగెస్ కెరటం (నవల), రచయిత : డా. శ్రీనిష్టు గౌతమి, పేజీలు : 100, వెల : రూ. 100/-, ప్రతులకు : జ్యోతి వలబోజు సెల్ :

తెలుకాగితం

మీ ఆకాశం నుంచి
సూర్యణీ చంద్రణీ
ఇవ్వమని అడగను.
మీ వ్యవసాయ క్లైటాన్ని భూమిని
మీ ఎత్తెన భవనాలను
మీ దేవళ్ళను మీ ఆచారాలను
కులాలను తెగలను
తల్లిని సోదరీమణిలను కూతుర్లను
అడగను.
మనిషిగా నా హక్కులను మాత్రమే
నేను అడుగుతాను.
నా ప్రతి శ్వాస
మీ గ్రంథాల్లో సంప్రదాయాల్లో
స్వర్గసరకాలలో కాలుఘ్యపు భయాన్ని
తీవ్రమయిన ప్రకంపనలను కలిగిస్తుంది
నన్ను దోచేయ్యడానికి నరికెయ్యడానికి
మా ఇండ్లను బూడిద చెయ్యడానికి
మీ చేతులు కబంధ హస్తాలపుతాయి.
కానీ స్నేహితులారా!
తూర్పుదిక్కున సూర్యుడిలా పాతేసిన
నా ఆక్షరాల్ని హక్కుల్ని మీరు తుంచెయ్యగలరా?
కులకలహాల కాలుఘ్యంతో
నగరం తరువాత నగరాన్ని
గ్రామం తరువాత గ్రామాన్ని

మనిషి తరువాత మనిషిని
కాటువేస్తున్నారుజి
అందుకే తన హక్కుల్ని అడుగుతున్నాడు
ఈ అస్సుశ్యాడు బహిష్మతుడు
నాకు నా హక్కులు కావాలి
నా హక్కులు నాకు ఇవ్వండి.
మీ పవిత్రగ్రంథాలు అన్నిటిని
రైలు పట్టాల్లో పెకిలించి వేస్తాను
నీతి తప్పిన మీ చట్టాల్ని
సిటీ బస్సుని తగులబెట్టినట్లు తగులబెట్టేస్తాను
మిత్రులారా!
నా హక్కులు సూర్యుడిలా
ఉదయస్తున్నాయి
ఈ సూర్యోదయాన్ని
మీరు ఆపగలరా?

(శర్న్ కుమార్ లింబాలే మరాటీ నవలా రచయిత,
కవి, విమర్శకుడు. 40 గ్రంథాలు రచించిన ఈ
మరాటీ దళిత సాహితీవేత్త సనాతన్ నవలకు బిర్లా
శాండేషన్ వారు 2020 సంవత్సరానికి సరస్వతీ
సన్మాన్ పురస్కారాన్ని ప్రకటించారు)

మరాటీ: శర్న్ కుమార్ లింబాలే
తెలుగు: చింతపట్ల సుదర్శన్

వందే మాతరం

అమ్రా! భారతమాతా!
సువ్వ దాస్య శృంఖలాలు తెంచుకొని
రెక్కలు విప్పుకున్నాక
నేను కళ్ళు తెరిచాను.
ఈ సంగతి నీకు తెలుసు లోకానికి తెలుసు
నాకూ తెలుసు
కానీ ఇన్నాళ్ళకు,
నేనిప్పుడు డియన్ పెస్ట్ చేయచుకోవాలట !
అదిగో !
అప్పుడే కొన్ని చెవులు కొరుక్కుంటున్నాయి
మరి కొన్ని చేతులు బిగుస్తున్నాయి !

నిన్ను తాకట్టి పెట్టినా
అమృకానికి విశ్వ విఫణిలో నిలబెట్టినా
నేను నోటికి తాళం వేసుకొని ఉండాలట!
ప్రశ్నిష్టే,
అర్థరాత్రి తనిఫీలు అరెస్టు వారెంటులు
“అయ్యా యస్సు” అంటే అవార్డులు రివార్డులు
ఎన్నా,
నీ స్వతంత్ర్య పోరాట స్వార్థితో
భగత్ సింగ్ ఆజాద్ ల నినాదాలతో
మళ్ళీ మళ్ళీ ప్రశ్నిస్తునే ఉంటాను
వందే మాతరం వందే మాతరం

- మండవ సుబ్బారావు
9493335150

సామాజిక ఛైతన్య వాహిక - కాల స్పృర్జ

కాలస్పృన్ని కాబేసి కాజేసిన

కాలదర్శన్ని నేను

తిరీగమిస్తున్న లోకాన్ని నిలబెట్టి

పురీగమనం నేర్చుతున్న ప్రగతిని నేను

కలం బలం తెలియనివారు

కత్తుల కోసం వెతుకుతారు

ప్రాణాలు తీసివి మనకెందుకు

ప్రజలను మేల్చొట్టుదాం రా ! ముందుకు...

అన్న దాశరథి కృష్ణమాచార్య బాటలో
కలం శక్తిని చాటుతున్న కవి ఆనంద్
పెరుమాళ్ళ. కవిగా, కథకుడిగా సమీక్షకుడిగా
సాహితీ లోకానికి సుపరిచితులు అయిన
పెరుమాళ్ళ ఆనంద్ కవిత్వం ఇటీవల
కాలస్పృర్జగా సాహితీ హృదయాలను
స్వర్చించింది. కవి సిరా చుక్కలతో అక్కర
దీపాలు వెలిగిస్తుంటాడు. అయితే దీనికి
అదనంగా ఆనంద్ పెరుమాళ్ళ స్పృజన సాహితీ సంస్థ నిర్వహణలోనూ
వివిధ సాహితీ సభా కార్యక్రమాల్లోనూ ఎప్పుడూ తలమునకలై ఉ
ంటారు. సామాజిక దృక్పథం నిండుగా కలిగిన కవి. అందుకేనేమో
ప్రముఖ కవి డాక్టర్ ఏనుగు నరసింహరెడ్డి కవిత్వం వ్యక్తిత్వానికి ఒక
Plane mirror కవి వైజం కవిత్వంలో దౌరికిపోతుంది. అని కాల
స్పృర్జకు వారు రాసిన ముందుమాటలో అరుదైన వ్యక్తుల్లో ఆనంద్ ను
ఒకరిగా గుర్తించారు.

ప్రముఖ కవి తండు కృష్ణ కోండిన్య కాదేదీ కవితకనర్ధం అని
శ్రీశ్రీ అన్నట్లుగానే తాను దర్శించి, పలవరించి అనుభూతిని లేదా
ఆవేదన పొందిన ప్రతి విషయాన్ని కవిత్వానికి స్పృజించారు.

సామాజిక ఛైతన్యాన్ని రగిలించే కవితా వస్తువులే కాలస్పృర్జ
నిండా కనిపిస్తాయి.

“అన్యాయానికి ఆకలయినప్పుడు

న్యాయాన్ని నోటుకరచుకొని

రక్తాన్ని ఆరగిస్తూ

చెముటను తగిస్తుంది

ఫీజ్ అంటే వదలదు” అని కవి అంటాడు ‘ఓడిపోతూనే ఉ
ంది’ అనే కవితలో. న్యాయం ఓడిపోతూనే ఉంది కవితానికి కాస్తుంత
ఛైతన్యాన్ని నింపితే అప్పుడైనా అన్యాయాన్ని నిలదీస్తుంది. నేటి
సమాజంలో అంతకంతకూ పెరుగుతున్న అన్యాయాలను చూసి కవి
వాపోయిన కవిత ఇది.

“ఈ దేశాభివృద్ధిని

కరోనా లాక్షన్ కాలంలో

వలస పాదాల నడకల్లో చూడాలి

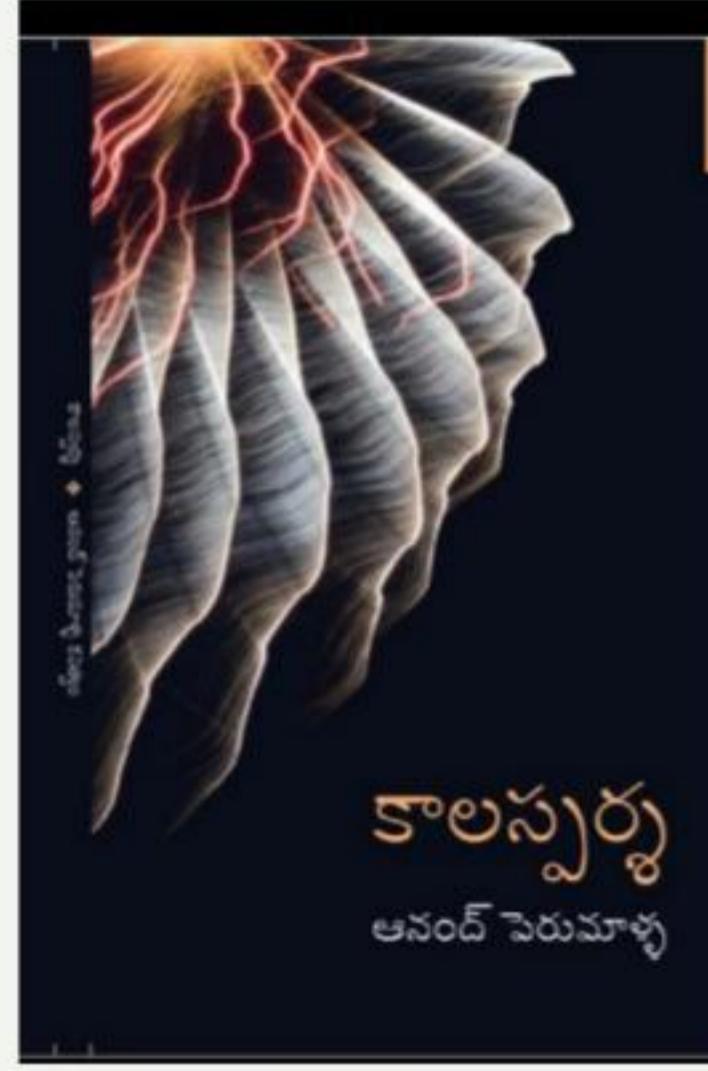
శ్రమ సంపదను నెత్తినపెట్టుకు తిరిగే

శ్రమ కోటీశ్వరులు” అంటూ వలస కూలీల బతుకు చిత్రాన్ని
ఆవిష్కరించిన తీరు పాపాణ హృదయాలలో సైతం ఒకింత ఆర్థతను
నింపుతుంది.

“దిగబడుతున్న సంసారబండిని అమ్మ చెముటచుక్కలతో లాగింది
పొట్టుకూటికోసం

ఒట్టి చెపలమ్ము

ఎండు చెపయింది మా అమ్మ” అన్నప్పుడు ఆకస్మికంగా
అంతర్ధానమైన భర్త, ఒక్కసారిగా మీద పడిన గంపెడు సంసారం,
వెక్కిరిస్తున్న విభిన్న సమయాల నడుమ ఒక స్త్రీ త్యాగశీలత,
భాద్యతాయుత నడత, అననుకూల పరిస్థితులపై ప్రతిఘటన.. ఇలా
ఎన్నో అంశాలు ‘స్వేదానికి రూపమిస్తే’ అనే కవితలో దర్శనమిస్తాయి.

మనిషితనం మాయమై స్వార్థమే పరమార్థంగా గమిస్తున్న
వ్యవస్థను చూసి

“ఓ మనిషి

అహంకారాన్ని

ఆధిపత్యాన్ని ఆర్పేయి

ఆరిపోయిన

సమానత్వాన్ని మానవత్వాన్ని

ఇక్కెనా వెలిగిస్తావా...? అంటాడు.

కరోనా విపత్తు దేశాన్ని కబళించి బడులు
మూతపడిన సందర్భంలో “ఇప్పుడు పిల్లల ఆటల్లేవు
పాటల్లేవు

కేరింతలసలే తేవు

తను ఒంటరిదై

శబ్ద స్పృర్జ కోసం ఆశగా ఎదురు చూస్తుంది

ఆ బడి తల్లి” అంటూ పారశాలకు ప్రాణాన్ని

ఆపాదించి బడి పిల్లల బంగారు బాల్యాన్ని కరోనా

చిదిమేసిన తీరును, బడి తల్లి విద్యార్థులకు దూరమై

వారి రాక కోసం నిరీక్షిస్తున్న వైనాన్ని కవిత్వానికిన విధానం
మను మను మను కదిలిస్తుంది.

“నాన్న ప్రేమ పూలను వర్షించాడు” అనే కవితలో

“నడి పొద్దులోనే అస్తమించిన సూర్యుడు మా నాన్న

తన గుండెలపై ఆడిస్తాడనుకుంటే

విధి ఆడించిన అటలో జెపుటయిపోయాడు

నాన్న లేని కుటుంబం

రవి లేని ప్రపంచమైంది” అమ్మ కు అత్యంత ప్రాధాన్యతను
ఇచ్చింది లోకం. అయితే నాన్నలో కూడా ఉండేది అమ్మతనమే
కదా. తన భారాన్ని గుండె తలుపు దగ్గరే అదిమిపెట్టి బాధ్యతల
ముఖ కిరిటాన్ని ఆనందంగా మోసే నాన్నను కోల్పోవటం సృష్టిలో
ఏ బిడ్డకైనా పూడ్చులేని వెలితే. రవి లేని ప్రపంచంతో కవి
నాన్నను పోల్చుటేని వెలితే. రవి లేని ప్రపంచంతో కవి
నాన్నను పోల్చుటం అంధకారమైన లోకం కనుల ముందు సాక్షాత్
రిస్తుంది. ‘నాన్న ప్రేమ పూలను వర్షించాడు’ అక్కరాలా అద్భుతమైన
కవిత. ఇలా చెప్పు పోతే ప్రతీ కవిత దేనికదే ప్రత్యేకం. పారక
హృదయాలను సామాజిక అంశాల చుట్టూ పరిశ్రమింపజేస్తుంది.
సాధారణం నుంచి అసాధారణం అయిన విశేషాలు, సూక్ష్మాల
నుండి సంక్లిష్ట విషయాలన్నే కవితల రూపంలో కాల స్పృర్జ ద్వారా
ప్రతి పారకన్ని సృశిస్తాయి.

ప్రతీ కవిత శిల్పసాందర్యంతో, అల్పాక్షరాల్లో అనల్పార్ధ
రచనగా గోచరమవుతుంది. నిగూఢ మైన భావాలతో
ప్రకాశిస్తుంది. అందుకేనేమో ప్రముఖ కవి సాగర్ల సత్తయ్య ముందు
మాటలో అనవసర పదాలు, పదాడంబరాలు కాల స్పృర్జలో ఎక్కడా
కనబడవ. ఛైతన్యాన్ని కలిగించే కవితా వస్తువులే అఱువణువునా
కనిపిస్తాయని తెలిపారు. మొత్తం 43 కవితలలో మానవ
సంబంధాలు, అన్నదాతల ఇక్కట్లు, శ్రమజీవుల వెతలు,
జీవకారుణ్యం.. ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే సమాజ సజీవచిత్రం
కవిత్వమై మదిమదిని ఆలోచనతో పాటు రంజింప
చేస్తుంది. బిలవైన కవితాన్ని
అందించే ఆనంద్ పెరుమాళ్ళ కలం
నుండి మరెన్నే రచనలు రావాలని
ఆకాంక్షిస్తున్నాను.

- ఉప్పల పద్మ,

8340933244

చాలిత్రాత్మకమైన ఆయుత్య పార్క్

దేశ విదేశాలలో చాలిత్రాత్మకమైన ప్రదేశాలు అనేకం ఉన్నాయి. బుద్ధునికి సంబంధించినవి అయితే వేళలలో లెక్కపెట్టలేనన్ని ప్రదేశాలు ఉన్నాయి. బుద్ధుడు మన దేశస్తుడైనప్పటికీ బౌద్ధాలయాలు చైనాలో ఎక్కువగా ఉన్నాయి. ఎన్నో వందల ఏండ్ల చరిత్ర కలిగి ఉన్నాయి కూడా.. అలాంటి ఒక ఆలయ నిర్మాణమే ఆయుత్య.. ఇది ధార్మాలాండ్లోని ప్రాసాదాలన్నిటిలో ఉంది. ఈ నగరాన్ని 1351లో రామాతిబోడి రాజు స్థాపించారు. కానీ ఇది అంతకంటే పురాతనమైనదని ఆధారాలు నిరూపిస్తున్నాయి. క్రీ.శ 850లో షైమర్లు ఈ ప్రాంతాన్ని ఆక్రమించి, ఒక కోటిను నిర్మించుకున్నారు. అయితే 1569లో బల్బీస్ ఈ నగరాన్ని స్వాధీనం చేసుకున్న క్రమంలో ఇక్కడ ఉన్న చాలా విలువైన కళాత్మక వస్తువులను కోల్పోయినట్లు చరిత్రకారులు చెబుతున్నారు. చివరకు 1969లో ధాయిలాండ్ షైన్ ఆర్ట్స్ విభాగం ఈ శిథిలాల పునర్నిర్మాణం ప్రారంభించి 1976 నాటికి చాలిత్రక ఉద్యానవనంగా తీర్చిబిద్దింది. ఇందులో కొంత భాగాన్ని యునెస్కో 1991 ప్రపంచ వారసత్వ ప్రదేశంగా ప్రకటించింది.

